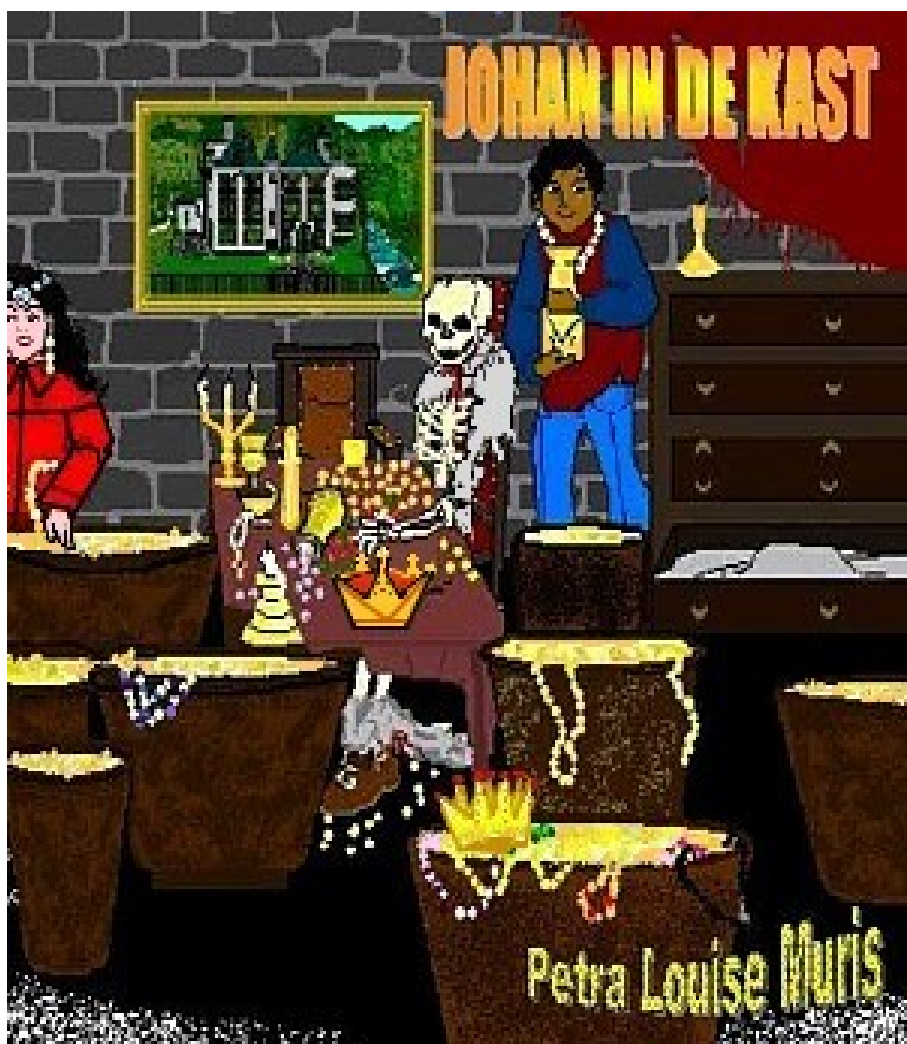




**© Geschreven en geïllustreerd
PetraLouise Muris, hernieuwde versie.
Kinder/voorleesboek 8 jaar en ouder**

bladzij	hoofdstuk
3	1 Het nieuwe huis van Ellen
10	2 De nieuwe school
14	3 Mama en papa zijn boos.
22	4 Is Johan in de kast?
31	5 Kerstfeest op school.
35	6 Ellen moet logeren.
45	7 Het Goonieboek.
49	8 Stoepen vegen.
52	9 Plannen maken.
57	10 De smokkelroute.
65	11 De kinderen worden vermist.
71	12 De tunnel stort in.
74	13 Ellen ziet het spook.
79	14 De geheime kamer.
83	15 De redding.
88	16 De schatkamer.
94	17 Johan verkent de tunnels.
98	18 Puck de buurvrouw.
105	19 Honrado de reddingshond
111	20 Rachid klimt naar boven.
117	21 Honrado is van slag.
123	22 Johan ontdekt dieven.
129	23 Honrado vindt de kinderen.
137	24 Het vreemde licht.
141	25 Het verdriet van Ellen.

HOOFDSTUK 1

HET NIEUWE HUIS VAN ELLEN.

Ellen is verhuisd naar de Beekstraat.

Zij kijkt naar het huis en ziet het hoge puntige dak.

Onder de dakgoot ziet zij leeuwenkoppen.

De kleurige ramen zijn rond aan de bovenkant en het huis heeft een grote groene deur.



‘Waarom willen papa en mama in zo’n groot oud huis wonen, dit lijkt wel een spookhuis.’ zucht zij.

Zij kijkt naar de nieuwe huizen aan de overkant die pas gebouwd zijn.

‘Ik had veel liever in zo’n nieuw huis willen wonen.’

Zij rent het huis in en holt de trap op.

Haar kamerdeur staat wijd open.

‘Wat een nare kamer is dit en wat een smal groot raam!’ Zij kijkt er geërgerd doorheen en merkt op: ‘o, ik kan de tuin zien, die tuin is al even grauw als het huis. Nou, nou, er staat geen enkele plant, er liggen alleen wat stenen. Vreselijk mooi zeg! Maar niet heus.’

Haar moeder komt de slaapkamer binnen met een verhuisdoos.

‘Pak deze zelf maar uit, hier ligt jouw kleding in. Deze kleding mag je alvast op de planken in je kast leggen.’

Zij zet de doos neer en stommelt de trap af.

Ellen maakt haar kast open.

‘Tjonge, tjonge wat een diepe kast zeg, daar kunnen een heleboel spullen in!’

Zij trekt de doos open en legt haar kleding keurig in de kast.

Na een poosje is haar doos leeg.

Zij doet haar slaapkamerdeur open en ziet vier andere dozen.

‘Mama, zijn deze ook van mij?’

Zij wacht geen antwoord af en maakt alle dozen open. De dozen staan immers voor haar deur.

Als enkele dozen zijn uitgepakt is het al een beetje donker.

Haar vader heeft nog geen lampje opgehangen daarom is het erg donker in huis.

Ellen rent de trap af alsof zij achtervolgd wordt.

Zij struikelt zowat over haar broertje Jan, die meteen huilt.

Haar moeder kijkt boos.

‘Ben jij hem soms weer aan het plagen?’

‘Nee mama, ik deed niks!’

Mam, ik heb nog geen lamp boven, het is daar hartstikke donker!’

‘Dat komt straks wel, we gaan eerst eten.’

Haar moeder heeft tussen de rommel in de kamer de tafel feestelijk gedekt.

Op de tafel staan kaarsjes en naast elk bord ligt een verrassing.

Papa is nog niet thuis, maar mama vindt dat er toch gegeten moet worden.

‘Eten wij spruiten?’ Ellen vindt dat geen feestmaal, zij eet liever macaroni.

‘Je eet ze toch, anders mag jij je verrassing niet openmaken.’

‘Ik lust helemaal geen spruiten!’ pruttelt zij.
Mama schept een lepel spruitjes op haar bord.

De deur van de huiskamer zwaait open.

Daar is papa.

Hij wijst naar de tafel en zegt: ‘dat is leuk, ik krijg een cadeautje.’

Hij grist zijn cadeautje van de tafel en zucht: ‘lekker, aftershave!’

Hij draait het flesje open en sprenkelt zijn hele gezicht onder.

De spruitjes ruiken nu ook naar aftershave.

Mama lacht om papa.

Ellen kijkt naar haar bord. ‘Als ik nou heel snel mijn spruitjes opeet, proef ik ze misschien niet.’

De ene na de andere hap schrokt zij naar binnen. Even later is haar bord leeg en maakt zij zenuwachtig haar pakje open.

‘Ach...een zeepje!’

Ellen is teleurgesteld, zij wil helemaal geen zeepje! Haar broertje heeft een autootje uitgepakt en mama oorbellen.

Ellen is kwaad, zij denkt: ‘ik kan dit geen leuke verrassing vinden.’

‘Ben je blij?’ vraagt haar moeder.

‘Ja mama, dank u wel!’ zegt zij beleefd.

‘Jullie mogen tot acht uur tv kijken daarna moeten jullie naar bed. En tegen papa zegt zij: ‘papa?’

Sluit jij even de tv aan, die doet het nog niet.’

De tijd gaat snel en het lijkt alsof de wijzers van de klok haast hebben.

‘Naar boven kinderen,’ zegt mama plots: ‘wassen, tandenpoetsen en naar bed!’

De badkamer is boven en daar hangt geen enkele lamp.

Ellen jammert: ‘mama, mag ik een zaklantaarn mee naar boven nemen? Ik kan mij niet wassen in het donker.’

Haar moeder zoekt in de verhuisdozen maar kan er geen vinden.

‘Vraag jij een zaklantaarn aan de burens?’ vraagt mama aan papa.

Er gaat een half uur voorbij, dan is papa pas terug.

Hij heeft bij de burens een kop koffie gedronken. De geleende zaklantaarn schijnt heel fel.

‘Geef hem maar gauw aan El, zij moet nu echt naar bed.’ zegt mama.

Papa geeft haar de zaklantaarn en zij rent ermee naar boven.

Zij legt de zaklantaarn op de wastafel, zodat zij toch wat licht heeft, dan wast zij zich vliegensvlug.

Ellen hijst zich in een pyjama.

Zij rent met de zaklantaarn naar haar slaapkamer.



Bij haar deur neemt zij een
aanloop en springt in bed.
Zij duikt diep onder haar
dekbed, alleen haar neus
niet want die moet ademen.
Algauw valt zij in slaap, zij
krijgt een nachtmerrie.
In haar kast zit een jongen.

Zijn hoofd is groen en wordt soms doorzichtig.
Zij wordt bang van hem.

Opeens schrikt zij wakker en kijkt bang in het
rond.

Hoort zij iets?

Buiten hagelt het hard.

De hagel klettert tegen het raam.

Zij krijgt het er koud van.

Haar kamertje is pikdonker.

‘Waar is de zaklantaarn?’ denkt zij.

Ellen zoekt in haar bed maar kan hem niet
vinden.

‘Dat ding lag toch onder mijn kussen? Mama?’
roept zij met een beverig stemmetje.

Mama is altijd erg boos als zij midden in de
nacht om niks wordt geroepen.

‘Mama?’

Mama komt niet, het is beter om naar mama toe
te gaan.

Maar Ellen durft haar bed niet uit, zij is bang in
het donker.

Door haar angst ziet zij enge dingen in haar
kamer.

Die zijn er natuurlijk niet maar toch wordt zij
steeds banger.

**‘Mama, ik moet plassen!’ roept zij nu heel luid.
‘Ga slapen!’ roept haar moeder terug.
Ellen huilt, zij hoopt dat mama medelijden met
haar krijgt.
Mama reageert niet.
Zij moet van mama alleen naar het toilet.
Na een nachtmerrie moet zij gewoon weer gaan
slapen.
Ellen duikt weer diep onder haar dekbed.
‘Was het maar ochtend, dan is er weer daglicht.
Ik vind het niet fijn in mijn nieuwe kamer.
Mijn vorige kamer keek uit op de straat.
Daar stond een lantaarnpaal en die scheen
lekker naar binnen.’
Haar ogen worden zwaar, zij valt in slaap.**

**Zij wordt wakker van het ganglicht.
Haar vader heeft ‘s nachts een lamp
opgehangen.
Daarom lag de zaklantaarn niet meer onder haar
kussen. Mama heeft hem bijgelicht.**

**Jan komt Ellens kamer binnenlopen: ‘ik heb
lekker bij mama en papa in bed geslapen.
Jij mag dat niet hè?’ smaalt hij.
Ellen rekt zich uit en geeuwt: ‘is het nu al
ochtend? Ga mijn kamer uit!’
Jan heeft geen zin om haar kamer uit te gaan.
Hij zit overal aan, overal ligt speelgoed dat nog
een plaatsje moet krijgen.
Alhoewel op de dozen “van Ellen” staat, zijn er
toch spullen van Jan in.
Hij wil die onmiddellijk hebben.
‘Blijf af Jan, je maakt er een rommel van.’**

Jan huilt weer eens.

Mama stormt Ellens kamer binnen om Jan te redden. 'Wat ben je toch een kreng!' bitst zij. 'Mama, ik deed niks!' roept Ellen boos.

Als Ellen zich heeft aangekleed, loopt zij vrolijk fluitend naar beneden. Zij heeft alweer een goede bui maar onderaan de trap staat Jan.

'Ik heb een snoepje gehad omdat ik huilde!'

'Ja, je was zo zielig!' Ellen is weer kwaad.

Het valt niet mee met Jan in de buurt.

'Gelukkig ben ik straks op school.' denkt zij en loopt naar de keuken, haar ontbijt staat klaar.

Eindelijk is het kwart over acht.

Ellen moet om halfnegen op school zijn.

Op haar nieuwe school moeten alle kinderen verplicht overblijven.

Mama heeft haar tas al ingepakt.

Zij trekt haar jas aan en wacht ongeduldig.

'Ik moet nog naar de wc!' jammert Jan op het laatste ogenblik.

'Hè jongen, wij hebben haast! Kun je het niet ophouden tot dat wij in school zijn?'

'Nee!' jammert Jan.

Mama en Ellen wachten in de gang.

Ondertussen is het bijna halfnegen.

Nu zullen zij niet meer op tijd op school zijn.

Mama wordt boos op Jan: 'opschieten jij!'

Het is jullie eerste schooldag.

Doet de rest maar op school!'

HOOFDSTUK 2 DE NIEUWE SCHOOL.

Eindelijk kunnen zij weg.

Mama neemt de auto, zij wilde eerst met de fiets.

Na vijf minuten zijn zij bij de school.

De deur is dicht. Mama belt aan.

Een jongen opent de deur.

‘Waar is groep vijf?’ vraagt mama.

‘Die is achter in de gang, daar zo!’ wijst de jongen.

‘Hollen kinderen, we zijn al laat.’ hijgt mama.

Zij klopt op de deur van groep vijf.

Een mannenstem roept: ‘kom binnen!’

Ellen staat in haar nieuwe klas tegenover een hele lange meester.

‘Hallo meisje.’ En tegen de andere kinderen zegt hij: ‘jullie hebben een nieuw klasgenootje.’

Hij vraagt haar: ‘hoe heet je meisje?’

‘Ik heet Ellenoor Lubbers maar ze noemen mij Ellen. Ik ben acht jaar, ik word bijna negen.’



‘Ik ben meester Henk, jij mag voorin naast Peter zitten, hij is ook pas op deze school.

Zeg je moeder en je broertje maar gedag, zij komen je vanmiddag weer halen.’

‘Dag mama, dag Jantje!’

Op haar vorige school had ze een hele lieve juffrouw. Zij bekijkt haar nieuwe meester.

‘Zal hij erg streng zijn?’ twijfelt

zij.

Alle kinderen uit de klas kijken haar kant op.

Zij wordt er zenuwachtig van, zal zij vriendinnen krijgen?

Ellen moet eerst rekenen.

Gelukkig is het snel pauze, iedereen moet naar de speelplaats.

In de pauze staat Ellen tegen een muur.

Ellen durft geen kennis te maken met haar nieuwe klasgenootjes.

De meisjes uit haar klas lopen in een clubje bij elkaar.

Niemand kijkt naar haar om, daarom lijkt de pauze heel lang.

**En tussen de middag wordt zij almaar onzekerder,
zij wilde dat de dag al voorbij was.**

Eindelijk is het drie uur, mama staat haar op te wachten.

Jan heeft een grote tekening in zijn hand.

‘Ik ben ook naar school geweest en ik heb al een vriendje, hij heet Omar.’

Mama kijkt blij omdat Jan het fijn vindt in zijn klasje.

‘En hoe was jouw dag?’ vraagt zij aan Ellen.

‘O, leuk!’ Nu keek mama nog blijer.

‘Wij gaan naar oma, wij vertellen haar hoe jullie eerste schooldag was.’

Jan is ook blij, want ‘oma’ betekent voor Jan hetzelfde als snoep.

Oma heeft een grote snoeptrommel vol snoepjes. Bij oma is het altijd leuk want daar is van alles te doen.

Je kunt er fijn tekenen, kleuren, knutselen en spelen met oma's oude poppen.

Het is daar ook fijn om buiten te spelen.



Dichtbij oma's huis is een park waar je kunt schommelen. Meestal zijn daar leuke kinderen om mee te spelen. En voor oma's huis is een gezellige

winkelstraat.

Daar is een speelgoedwinkel met een mooie etalage, daar ligt het allernieuwste speelgoed in. Ellen wil meteen naar oma maar het verkeer zit niet mee.

Eindelijk zijn zij in oma's straat.

Oma staat al in de deuropening.

'Dag oma!' Vluchtig geeft zij oma een zoen.

Zij holt naar het zijkamertje opzoek naar het speelgoed.

Jan holt haar achterna.

'Hoe was het op school Ellen? Ik wil dat graag weten.' vraagt oma.

'Leu - euk!' antwoordt zij.

Zij kleedt haar pop om en Jan speelt met opa's zelf gemaakte auto's.

Oma loopt naar de huiskamer, daar is mama.

De middag is snel voorbij.

Het is weer tijd om naar huis te gaan.

Thuis denkt Ellen aan haar donkere kamer.
‘Mama, ik wil van kamer ruilen met Jan.
Hij mag mijn grote kamer hebben!’ zeurt zij.
‘Ja, ja,’ brult Jan.
‘Daar komt niets van in.
Wij hebben pas alles behangen!’ antwoordt
mama.

Ellen kijkt in haar kamer of er al iets opgeruimd
is. Zij ontdekt dat er een mooie nieuwe lamp
hangt. Haar vader heeft eindelijk alle lampen
opgehangen. Ook alle gordijnen en lamellen
hangen.

Het meeste is opgeruimd.

Jan is ook tevreden, papa heeft een kast in
elkaar gezet en zijn speeltjes staan erop.

Het ziet er gezellig uit.

‘Zal ik mijn kamer ook mooier maken?’ twijfelt
Ellen.

Zij pakt papier en tekent bloemen in alle kleuren.

Met plakband plakt zij ze op de muren.

‘Dat staat gezellig! Het lijken wel schilderijen!’

‘Ellen, Jan eten!’ Mama staat onderaan de trap.

Zij hollen de trap af zo hard als zij kunnen.

Mama heeft patat gebakken.

‘Mm,’ roepen zij: ‘dat is beter dan gisteren!’

Na het eten tekent Ellen verder.

Als de klok acht uur slaat hangt haar kamer
propvol zelf getekende schilderijen, zij is er moe
van. Mama roept onderaan de trap dat zij naar
bed moeten.

‘Ik kom zo boven om jullie toe te dekken!’

Goed jullie tanden poetsen, hoor!’

HOOFDSTUK 3

MAMA EN PAPA ZIJN BOOS.

Jan ligt in zijn bed.
Ellen doet het licht uit en springt zoals
gewoonlijk in haar bed.
Het ganglicht brandt nog.

Na een kwartier komt mama Ellen toedekken.
Zij doet de deur open en ziet de volgeplakte
muren. Zij doet haar handen voor haar mond en
rent naar beneden.

‘Ad, moet je eens boven kijken!’
Papa staat van zijn stoel op en loopt
gemoedelijk achter mama de trap op.
Mama opent de deur van Ellens kamer.
Papa loopt een stap naar binnen en meteen weer
een stap terug.
‘Zij heeft overal tekeningen opgeplakt!’ jammert
mama: ‘zij slaapt nu, morgen nemen we haar wel
onderhanden!’

‘Die tekeningen moeten van de muren af.’ zegt
mama de volgende dag.

‘Ik kon wel huilen toen ik je kamer zag, die was
net behangen! Dat plakband laat niet zomaar
los.

Ik ben bang dat ik het behang beschadig.’
Ellen is teleurgesteld.
Zij vindt haar kamer nu veel mooier.

Als papa thuis is vraagt hij: ‘zijn de tekeningen
van de muur?’

‘Ik krijg ze er niet van af. Ik beschadig het
behang.

**Er moet opnieuw behangen worden.’ moppert
mama.**

**Papa stommelt de trap op. ‘Ik ga nog even met
Ellen praten.’ Ellen ligt al te slapen.**

‘Ellen wordt eens wakker!’

**Zij rekt zich uit: ‘wat is er papa? Ik heb nog zo’n
slaap.’**

**‘Jij hebt je behang verprutst. Ik ben heel boos!
Voorlopig krijg je geen zakgeld! Jij moet
voortaan om zeven uur naar bed!’**

**Ellen huilt, niet omdat ze spijt heeft maar omdat
ze geen zakgeld meer krijgt.**

**Ze was nog wel van plan een boek voor opa te
kopen, hij is bijna jarig.**

Zij kan er niet van slapen.

Zij piekert de hele nacht.

Papa en mama komen boven, zij gaan slapen.

Het ganglicht gaat uit.

In het kamertje is het stikdonker.

Ellen kijkt bang in het rond.

“Flap,” het dekbed gooit zij over haar ogen.

**‘Ik moet gaan slapen dan ben ik tenminste niet
bang.’**

Uiteindelijk valt zij in slaap.

Die avond heeft zij een herhalingsdroom.

Achter in haar kast zit die jongen weer.

Hij is zo groen als een spruitje.

**Die jongen is net zo bang als zij, maar hij durft
de kast niet uit te komen.**

Hij voelt zich alleen veilig in de kast.

**Ellen doet de lamp aan en gaat bij hem zitten.
Zomaar, zonder iets te zeggen.**



**De volgende
morgen vertelt zij
haar droom aan
mama.**

**Haar moeder lacht:
‘die droom
betekent vast dat
jij bang bent in het
donker.**

**O ja, jij weet toch
nog wel, dat je
vanavond om**

zeven uur naar bed moet?’

**‘Ja mama.’ Ellen kijkt verdrietig zij heeft een
eng gevoel in haar bovenbuik.**

**Mama brengt haar nu op tijd naar school.
Omdat de schoolbel nog niet is gegaan kan
Ellen nog even in de klas van haar broertje
blijven.**

**Op de kleine stoeltjes die in een kring staan zit
Jan naast zijn vriendje.**

**Ellen zegt tegen het jongetje: ‘hallo Omar, wat is
het hier een gezellige klas.’**

Het jongetje kijkt haar verbaasd aan.

‘Jij bent toch Omar?’

‘Hij is mijn vriend.’ zegt Jan. Omar knikt.

**‘Jij moet eens bij Jan komen spelen.’ zegt Ellen
en kijkt naar haar moeder.**

‘Ik vind dat ook een goed idee.’ glimlacht mama.

Het is tijd, Ellen moet naar haar klas.

‘Dag mama, dag Jantje, ik ga naar mijn klas hoor!’

**Zij holt achter de andere kinderen de gang door.
Meester Henk staat al voor zijn tafel.**

‘Rustig op je plaats gaan zitten, behalve jij Ellen. Blijf hier maar even staan.’

Er komt een nieuwe leerling binnen.

‘Hoe heet je?’ vraagt meester Henk.

‘Ik heet Abdul Ozman.’

‘Ik ben meester Henk. Jij mag voorin naast Peter gaan zitten.

Voor Ellen moet ik een nieuw plekje zoeken.

Ik denk dat wij een tafeltje uit de aula voor haar moeten halen.’

Hij wijst haar een bankje in een hoek voor in de klas.

‘Daar mag jij gaan zitten, Ellen.’

Alle kinderen lachen.

Ellen begrijpt niet waarom.

De meester houdt zijn wijsvinger voor zijn mond.

Meteen wordt de klas rustig.

‘Zoals jullie weten begint vrijdagmiddag, de kerstvakantie. Wij moeten onze klas versieren.

Binnenkort krijgen wij een kerstboom.

Wij moeten ook kerststukjes maken.

Vrijdagochtend is hier een kerstontbijt, daar moeten menukaartjes voor gemaakt worden.

Vrijdag hoeven jullie geen brood mee te nemen.

Peter en Abdul komen jullie eens hier?

Jullie moeten een tafeltje halen uit de aula.’

Meester Henk haalt een aantal knutselspullen uit de kast. De kerstboomballen komen ook te voorschijn. De kinderen mogen allemaal scharen en plaksel komen halen.

Er heerst een gezellige drukte.

De deur gaat open, Peter en Abdul dragen het tafeltje in de klas.

Ellen is blij, zij kan nu gauw gaan knutselen.

Peter kijkt lief naar haar, hij zet het tafeltje voor haar neer.

‘Peter?’

‘Ja?’

‘Waarom moesten jullie zo daarnet zo vreselijk lachen?’

‘Jij zit op de strafbank. Jij zal na de vakantie wel een andere plek krijgen, denk ik.’ zegt Peter.

Ellen moet nu ook lachen.

Hij lacht: ‘ha, ha, leuk, wij kunnen nu nooit meer straf krijgen, want jij zit op onze strafplek.’

Hij loopt naar zijn plaats.

Tussen de middag zegt Ellen tegen Peter:

‘ik heb mijn behang verprutst en nu krijg ik geen zakgeld meer. Ik heb geld nodig voor opa’s verjaardag.’

‘Ik krijg ook soms zo’n soort straf. Ik ga dan stoepen vegen voor de burens, daar krijg ik geld voor.’

‘Bedankt voor je idee Peter.’

In haar gedachten ziet Ellen zichzelf stoepen vegen voor de burens.

‘Misschien krijg ik een euro per stoep,’ rekent zij: ‘ik kan best tien euro of meer verdienen.’

Zij wordt er blij van.

De bel gaat, alle kinderen moeten naar hun klaslokaal.

Daar wordt weer gezellig gekletst terwijl iedereen knutselt.

Ellen heeft een kerstboombal uit karton geknipt die nog gekleurd moet worden.

Ze heeft een potje met glimmertjes die ze er daarna op wil plakken.

Er moet ook nog een gaatje in voor een draadje, dan is de kerstboombal gemakkelijk om op te hangen.

Daarna wil zij een ster maken.

Zij is nog volop bezig als de bel gaat.

Alles moet nog opgeruimd worden.

‘Morgen mogen jullie weer verder knutselen.’ zegt meester Henk.

Opeens staat Ellens moeder in de klas.

‘Ellen waar blijf je toch!’

Haar moeder ziet dat iedereen helpt opruimen.

Ze kijkt om zich heen, het is al gezellig in de klas. Jantje kijkt ook zijn ogen uit, zo mooi vindt hij Ellens klas.

Als de rommel is opgeruimd heeft Ellen een vrolijke bui.

‘Zo, zo wat heb jij een vrolijke bui.’ lacht mama.

‘Het was zo fijn vandaag op school, mama.’

Ellen zegt niets over de plek waar ze vandaag zat.

Zij is bang dat mama weer aan straf denkt.

Eenmaal thuisgekomen vraagt zij: ‘mag ik buiten spelen?’

‘Dan neem je Jan mee, let goed op hem!’

Ellen wordt boos: 'ik wil niet op Jan passen, ik wil alleen spelen!'

'Daar komt niks van in, gaan jullie maar samen!'

'Wat zullen wij doen, Ellen?' vraagt Jan.

'Wij gaan de burens vragen of wij hun stoepen mogen vegen.' zegt zij.

De kinderen bellen aan op nummer vijftien.

Er is niemand thuis, er wordt niet opengedaan.

Dan bellen zij aan bij nummer zeventien.'

'Ja?' vraagt de buurman die opendoet.

'Mogen wij de stoep voor u vegen?'

De buurman haalt een bezem en zegt: 'willen jullie opschieten? Ik moet zo de deur uit!'

Ellen begint haastig te vegen.

Als zij klaar is belt zij weer aan.

'Wij zijn klaar meneer.'

De buurman geeft hen allebei een snoepje en doet meteen de deur weer dicht.

Ellen is teleurgesteld, zij wilde liever geld.

Jan is wel tevreden.

'We gaan de andere burens ook vragen of ze snoepjes hebben!' smakt hij met zijn mond vol.

'Ik heb geen zin meer. Kom, we halen onze fietsen uit de schuur,' zegt Ellen met een boos gezicht: 'hier, mijn snoepje mag je ook.'

Zij duwt het ijzeren hek open dat toegang geeft tot de tuin.

Zij stampt door de blubber want er is geen pad naar de schuur.

'Straks moet ik niet vergeten mijn schoenen uit te doen anders krijg ik nog meer straf.' denkt zij.

Die middag fietsen zij door de straat totdat
mama hen binnen roept.
De tafel is gedekt en papa is ook al thuis.
‘Het was leuk op school, papa.’ zegt Ellen.
Jan schreeuwt: ‘ik had ook een leuke dag, pap!’
Mama komt binnen met een schaal.
‘Wat is dat nou!’
Zij kijkt naar een vies spoor op de vloer.
Ellen schrikt, zij is vergeten haar schoenen uit te
trekken.
‘Jij gaat nu je schoenen uitdoen!
Je komt niet eerder aan tafel voor jij die troep
hebt opgeruimd!’ schreeuwt mama boos.

Ellen trekt haar schoenen in de hal uit.
Zij zoekt een dweil in de keuken.
‘Mam, waar liggen de schoonmaakspullen?’
‘Kom maar aan tafel. Ik doe het straks zelf wel.’
Mama kijkt haar kwaad aan.
Na het eten rent Ellen vlug naar boven.

Jan komt even later ook boven.
‘Jij moet van mama bij oma slapen want jij hebt
je kamer verprutst. Pak je koffer maar vast in.’
‘Nou ook erg, ga jij maar in je eigen kamer
spelen!’ reageert Ellen geërgerd.
‘En je moet ook voortaan om zeven uur naar
bed,’ smaalt Jan: ‘en je krijgt lekker geen
zakgeld.’
Ellen smijt haar kamerdeur dicht.
‘Rot joch,’ schreeuwt zij.
Zij haalt haar tekeningen weg.
“Roetsj,” daar gaat een tekening van de muur.
Het behang scheurt mee.
‘O jeetje!’ roept zij.

HOOFDSTUK 4

IS JOHAN IN DE KAST?

Jan heeft het gehoord, hij schreeuwt naar beneden: 'papa, Ellen scheurt het behang van de muur!'

Papa komt als een dolle haas naar boven, hij stormt haar slaapkamer binnen.

'Het is toch niet waar hè?' Hij kijkt naar het behang.

Ellen heeft de tekening weer snel opgeplakt.

Zij doet net of ze met haar kleding bezig is.

Papa roept Jan op de gang en geeft hem een standje. Ellen smaalt: 'zo net goed, moet hij maar niet klikken.'

Papa is weer beneden, daarom glipt Jan Ellens kamer in, hij controleert het behang maar kan geen scheur ontdekken.

'Ruim jij jouw kast weer eens op?' vraagt hij met een poeslief stemmetje.

Hij doet de kastdeur open en stapt naar binnen.

'Wat een grote kast zeg!'

"Bonk," Ellen smijt de kastdeur dicht en doet die op slot. Jan huilt.

Mama rent Ellens kamertje binnen en grijpt haar vast. Zij doet de kast open.

'Ik ben jou nou spuugzat Ellen, naar bed jij!'

Haar moeder gooit de slaapkamerdeur dicht.

'Ik moet mijn tanden nog poetsen!' huilt Ellen.

'Stommerd!' schreeuwt Jan op de gang.

Ellen durft haar tanden niet te poetsen, zij is bang dat mama weer boos wordt.

Ze trekt haar pyjama aan en springt in bed.

'Mama heeft wel gelijk.' denkt ze.

Na verloop van tijd valt ze in slaap.

Ze droomt weer over de kast.

Die gekke groene jongen zit er weer.

‘Hoe heet je eigenlijk en wat doe je hier?’ vraagt zij.

‘Ik heet Johan en ik ben blij dat jij naar mij komt kijken.’

‘Waarom ben jij groen? Ben je soms zeeziek? Wat doe jij in mijn kast?’

Johan lacht; ‘groen, nee toch? Ik zit hier niet altijd hoor. Ik ben vaak beneden.’

Johan staat op en loopt dwars door de kastmuur.

Ellen probeert hem achterna te gaan.

Dat lukt niet.

Met een schok schrikt zij wakker.

‘Bah het is nog steeds nacht!’ denkt zij.

Zij springt uit haar bed om in de kast te kijken.

Ellen maakt de kastdeur open.

“Piep, piep,” kraakt de deur.

Het kastlicht floept aan, zij schrikt ervan.

Natuurlijk is er niemand in de kast.

Plots denkt zij aan wat haar moeder eens had gezegd, zij had gezegd dat je kon horen of er een ruimte was achter een muur.

Ellen klopt op de kastmuur. En nog een keer.

Het ganglicht gaat aan.

Papa en mama zijn opgestaan.

Zij denken dat er een inbreker is.

Ellen springt vlug haar bed in.

Papa loopt zachtjes naar beneden.

Even later komt hij weer boven.

‘Niets aan de hand er is niemand binnen.’ hoort zij hem zeggen.

‘Raar, ik weet zeker dat ik wat hoorde.’ zegt haar moeder.

**Jan schreeuwt vanuit zijn kamer: ‘ik ben bang!’
Mama roept dat hij weer tussen haar en papa in mag slapen.**

Ellen wordt jaloers, maar dan denkt zij aan de droom over Johan die zomaar door de muur verdween.

Hij had het toch over beneden?

Zou er echt een verborgen ruimte achter de kastmuur zijn? Woont Johan misschien daarachter? Ach, misschien is het maar een droom. En dromen zijn bedrog. ‘Morgen onderzoek ik mijn kast.’

De volgende dag heeft Ellen het weer druk op school.

**Er worden kerststukjes gemaakt en de laatste kerstversieringen worden opgehangen.
In een hoek van de klas staat de nog kale kerstboom, daar moet nog van alles in gehangen worden.**



Na de middagpauze hebben de kinderen nog tijd over.

Zij maken van melkpakken vogelvoerbakjes.

De kinderen mogen die in hun tuin of balkon hangen, want vogels hebben honger in de winter.

‘Die hang ik in de tuin aan de schutting.’ denkt zij nadat het voerbakje af is.

Daarna geeft de meester opdracht de tafels goed schoon te maken want morgen is er een kerstontbijt.

Ellen heeft het naar haar zin, zij verheugt zich op de volgende dag.

‘Mag ik een hamer en een spijker?’ vraagt Ellen als zij thuis is: ‘ik wil mijn voerbakje tegen de schutting hangen.’

‘Dat is goed,’ zegt mama, zij grijpt iets uit de gangkast: ‘ik ga even een boodschap doen, ik neem Jan wel even mee.’

De deur slaat dicht.

Op de haltafel ligt de hamer en een spijker.

Ellen neemt de hamer snel mee naar boven, zij wil ermee op de kastmuren tikken.

“Tik, tik, tik, tik.” Hier is geen ruimte achter.

“Tik, tik, tik.” Hier ook niet.

Opeens herinnert Ellen zich waar Johan door de muur verdween.

“Tik, tik, tok, tok.” Zij schrikt.

Hier’ is dus een verborgen ruimte achter.

Zou er een geheime kamer met mooie spullen achter zijn? Misschien een schatkamer?

Er is geen tijd om te gaan kijken, mama komt snel weer thuis.

Ellen holt zo snel ze kan met de hamer naar beneden.

Zij legt de hamer terug.

Dat is net op tijd want haar moeder komt binnen.

‘Heb je het voerbakje al opgehangen, Ellen?’

‘Nee mama, ik moest even naar het toilet.’ jukt zij. Haar moeder neemt daar genoegen mee.

**‘Als jij dat vogelbakje ophangt, hang het dan zo dat er geen katten bij kunnen.
Ik doe het zaad erin,’ zegt mama: ‘en hang het in de buurt van de keuken dan krijgen we geen vuile voeten!’
Ellen zoekt een plekje uit en Jan brengt een krukje.
Even later hangt het vogelvoerbakje.**



**Mama doet er wintervoer in.
‘Nu kunnen jullie komen vogeltjes!’ roept Ellen.
Zij kijkt trots naar haar werkje.
‘Mam, ik ga mijn kamer opruimen!’
Zij holt naar boven.
Jan loopt mee met een vuilniszak.**

**Ellen is aan het overpeinzen hoe zij aan een schroevendraaier moet komen.
Zij wil het behang in haar kast wegkrabben.
‘Zeg Jan, wil jij batterijen voor jouw autootjes?’
‘Ja graag, ze doen het niet meer.’
‘In mijn la liggen een paar volle, die mag jij wel hebben.’
Jan is dolgelukkig en neemt ze mee naar zijn kamer.
Ellen weet dat hij snel weer terug zal komen.
Zonder schroevendraaier krijgt hij zijn auto’s niet open.
Daar is hij al. ‘Ik krijg ze niet open, ik moet een schroevendraaier hebben.’
‘Die heb ik niet. Haal er maar een paar beneden, maar vraag het eerst aan mama!’**

Jan rent naar beneden.

Even later is hij terug met allerlei soorten en maten schroevendraaiers.

‘Ik heb ze allemaal maar meegenomen, jij weet wel welke je nodig hebt.’ zegt hij blij.

‘Haal jouw autootjes maar, ik doe er batterijen in.’

Jan kijkt hoe zijn zus handig de batterijen in zijn auto’s doet.

‘Ga maar fijn in je kamer spelen Jan. Ik moet hier opruimen.’

Ellen is eindelijk alleen in haar kamer.

Zij heeft alle schroevendraaiers op de vensterbank gelegd.

Die wil ze straks vergeten’ mee naar beneden te nemen.

‘Stel je voor dat achter de muur een schatkamer is. Dan worden wij hartstikke rijk!’ denkt zij.

In de kast liggen haar broeken en truien netjes opgevouwen op de legplanken.

Ellen wil naar de muur kijken achter de legplanken, haar kleding ligt in de weg.

Het is een heel karwei want alles moet van de planken.

Jan staat opeens voor haar neus.

‘Ben je nou alweer jouw kast aan het opruimen?’

‘Ja, ik vind het niet netjes liggen. Help je mee?’

Jan heeft andere plannen, hij heeft geen zin om te helpen. Hij rent haar kamer uit.

Alle kleding ligt nu op een doos in de kast.

Ellen probeert de legplanken van de muur te halen maar die zijn stevig tegen de muur vastgezet.

‘Niet loshalen, anders krijg ik ze niet meer tegen de muur.’ denkt zij.

Zij scheurt een stukje behang van de muur.

Ellen is even rustig, zij is bang dat mama haar hoort.

Zij trekt nog een stukje behang van de kastmuur. Dat gaat erg moeilijk.



Er zijn vele lagen behang over elkaar geplakt.

‘Waar ben ik aan begonnen!’

Zij krijgt het er warm van.

‘Straks ontdekt mama het.’

Na veel pulken ziet zij een houten wand van groene planken.

‘Wat kan ik tegen de beschadigde muur hangen?’

Mama mag er niets van merken.

Ik hang er een badjas voor.’

Mama roept: ‘eten!’

‘Jammer, ik moet naar beneden,’ denkt Ellen:

‘ik maak straks een gaatje in de muur.’

Ellens moeder zegt na het eten: ‘zeg El, jij had toch straf? Moest jij niet om zeven uur in bed liggen?’

Zij kijkt Ellen streng aan: ‘hup, naar boven!

Ik ga afwassen en daarna kom ik jullie toedekken.’

Ellen denkt weer aan haar kast.

‘O jeetje, ik ben helemaal vergeten om mijn kleding op te ruimen, dat ligt nog op de doos. Mama mag niet in de kast kijken.’

Zo snel ze kan poetst zij haar tanden en trekt haar pyjama aan. Daarna springt zij snel in bed. Zij doet net of ze slaapt.

Eerst dekt mama Jantje toe, dan komt zij in Ellens kamer.

**‘Ze slaapt al.’ fluistert mama.
Zij trekt de deur zachtjes dicht.
Ellen durft haar bed nog niet uit te komen, uit angst dat mama het merkt.
‘Ik moet nog even wachten, misschien slaapt Jan nog niet.’ denkt zij.**

Terwijl zij afwacht knikkebolt zij en valt soms inslaap.

**‘Ik mag niet inslaap vallen want ik wil nog even aan de kastmuur pulken.’
Papa komt de trap op, zij is blij dat zij nog in bed ligt.
‘Ik ga straks een gat tussen de planken maken, dan kan ik misschien wat zien.’**

**Na een tijdje is het stil boven.
Ellen stapt zachtjes uit haar bed.
Zij pakt een schroevendraaier van de vensterbank en doet zo rustig mogelijk de kastdeur open.
Eerst pulkt zij nog wat behang weg.
Daarna zet zij met een enorme kracht de grootste schroevendraaier tussen de plankenmuur.**

Zij wrikt tussen de planken.

Uiteindelijk lukt het haar een gat te maken.

‘Morgen moet ik proberen het gat groter te maken, dan kan ik naar binnen kijken.’

Zij hangt de badjas ervoor en ruimt de kast op.

Alle truien en broeken liggen weer keurig op de planken.

‘Als mama de badjas niet weghaalt, merkt zij er niets van. Nu mijn bed in.’

Met een reuze sprong belandt zij in haar bed.

Zij denkt aan de geheime kamer.

Ellen hoopt dat zij weer over Johan droomt.

In de ochtend wordt zij wakker van haar broertje.

Hij is zelfs al aangekleed.

‘We hebben kerstfeest op school, Ellen!’

‘Is het nu al ochtend? Ik zou nog wel een hele tijd kunnen slapen.’

Zij rekt zich uit en grinnikt: ‘nou Jan, het wordt weer een leuke dag vandaag.’

Als zij haar schone kleding uit de kast pakt, kijkt zij stiekem door het gaatje.

Niets te zien, het is hartstikke donker.

Zij bedenkt zich dat zij een zaklantaarn nodig heeft en hoe zij de planken uit de muur moet halen. Zij weet ook nog niet waar zij ze zou moeten laten.

Zij kleedt zich snel aan, zij zal zonder te ontbijten naar school moeten.

Het kerstontbijt is in de school.

Haar broertje is erg druk.

Hij holt door het huis en zingt kerstliedjes.

HOOFDSTUK 5 KERSTFEEST OP SCHOOL.

‘O ja, voor ik het vergeet,’ zegt mama: ‘jullie moeten vanavond naar oma omdat wij behangen willen.’

Ellen wordt heel boos: ‘ik wil niet mama!’

Dat zegt zij omdat zij de geheime kamer wil onderzoeken.

Mama draait zich om, zij luistert niet meer naar Ellen, ze zegt: ‘wij gaan over een uur pas weg.’

‘Ik kan ondertussen een zaklantaarn zoeken.’ denkt Ellen. Ze krijgt een idee.

‘Ik zou hem kunnen lenen van de burens.’

Stiekem sluipt zij naar buiten.

Zij belt aan bij nummer zeventien.

‘De burens slapen nog er zijn vast nog andere burens thuis.’ denkt zij.

Zij belt aan bij nummer negentien.

‘Dag mevrouw. Ik woon in het oude huis.

Ik heb een geheime kamer ontdekt, het is er zo donker. Mag ik alstublieft een zaklantaarn lenen?’

De buurvrouw zegt: ‘ik heb er geen, vraag het maar hiernaast, die hebben een hele grote in de auto liggen.’

Ellen bedankt haar en wandelt naar nummer eenentwintig.

Die buurman komt net de straat inrijden.

Als hij zijn auto uitstapt spreekt Ellen hem aan.

‘Meneer, mag ik u wat vragen?’

‘Natuurlijk meiske.’

‘Ik heb dringend een goede zaklantaarn nodig.

Ik kom hem binnen een kwartier terugbrengen.'

'Mag ik dan wel eerst weten hoe je heet en waar je woont?' vraagt de buurman.

'Ik heet Ellen en ik woon op nummer dertien in het oude huis.'

'Goed, ik zal het even pakken.'

Even later holt Ellen met een zaklantaarn naar huis. De voordeur is dicht daarom verstopt zij de zaklantaarn onder haar jas, haar moeder mag niets ontdekken.

Ellen moet aanbellen.

'O ben jij het?' zegt mama.

Ellen rent langs mama de trap op naar haar kamer. Zij schijnt met de zaklantaarn door het gaatje.

Wat is zij verbaasd als zij door het gaatje een verborgen trap ontdekt.

'Wat jammer,' pruttelt zij: 'nu moet ik vanavond naar oma. Ik zou zo graag op onderzoek willen gaan. Ik moet mijn koffer ook nog inpakken.'

Zij verbergt het gat weer met de badjas en bedenkt dat het heerlijk is om naar oma te gaan. Zij maakt zich wel zorgen om de kast.

'Wacht eens, ik zet nog een paar dozen tegen de muur. Mama ziet dan dat gat in de muur niet. Ik hoop niet dat papa mijn kast gaat behangen.'

Ellen is flink zenuwachtig, zij moet nu snel de zaklantaarn terug brengen.

'Ellen, naar school!' schreeuwt mama onderaan de trap.

'Ik ben allang buiten mama!'

‘Vlug in de auto dan zijn wij over vijf minuten op school!’

Er brandt alleen kaarslicht in de school.

‘Wat gezellig!’ denkt Ellen.

In haar klas is het nog gezelliger.

De tafels zijn tegen elkaar aangeschoven en die zijn feestelijk gedekt.

De kerststukjes met rode kaarsen zijn allemaal aangestoken.

De kerstversiering glanst in het kerstlicht.

In de hoek staat de fraai versierde kerstboom.

Alle kinderen uit haar klas zien er feestelijk uit.

‘Oei, dat heb ik vergeten. Ik had ook wel iets leuks kunnen aantrekken. Nou ja, lekker belangrijk maar niet heus.’



Ellen heeft gewoon een lange broek aan en een lelijke oude trui. Zij moet er zelf om lachen.

‘Wij gaan rustig een plaatsje zoeken, geen geruzie.’ zegt meester Henk.

Er komen moeders de klas binnen met broodjes en ander lekkers.

De kinderen mogen kiezen tussen sinaasappelsap of chocomelk. Iedereen smikkelt, het ontbijt is heerlijk!

De meester zegt: ‘als iedereen klaar is, gaan wij allemaal heel stilletjes naar de gymzaal.

Alle groepen gaan iets opvoeren.’

De kinderen moeten netjes in een rij naar de gymzaal lopen.

Het is daar erg druk.
Het hangt daar vol kerstversieringen en er staan
een heleboel banken.
Alle groepen zoeken naar hun plaatsen.

Ellen speelt niet mee in de toneelstukjes en zegt
geen gedichtje op.
Zij vindt dat jammer.
Volgend jaar zal zij zeker meedoen.

Eerst wordt door groep acht het kerstverhaal
opgevoerd.

Het gaat over Jezus in de kribbe, de os en de
ezel. Er worden kerstliedjes gezongen en
gedichtjes opgezegd.

Daarna moeten alle kinderen weer naar hun
klaslokaal.

‘Kindertjes, de kerstvakantie begint.
Jullie mogen allemaal je eigen kerstversieringen
meenemen.
Ik wens jullie een heel prettige vakantie, tot acht
januari.’

De kinderen juichen, zij zijn allemaal blij dat de
kerstvakantie begint.

Bij de deur geeft meester Henk hen allemaal een
hand. Zij krijgen allemaal een rapport mee,
behalve Ellen, Peter en Abdul.

‘Jullie zijn te kort op deze school.’ zegt meester
Henk.

‘Dag meester, tot na de vakantie!’

Ellen holt naar Jantjes klas.
Het klaslokaal is al leeg.

HOOFDSTUK 6

ELLEN MOET LOGEREN.

Jan wacht buiten met mama, zij zegt: 'ik ga jullie meteen naar oma en opa brengen.

Vanmiddag ga ik met papa behang uitzoeken.'

'Wat moet ik dan met deze kerstspullen?'

'Die geef je maar aan oma, dan heb je meteen een kerstcadeau.'

Zij stappen in de auto en gaan dan de snelweg op.

Ellen ziet dat mama naar haar kijkt via het spiegeltje.

'Jij hebt je koffer geweldig ingepakt. Jij bent niets vergeten.'

Mama heeft dus niet in de kast gekeken.

Bij oma kletsen de kinderen honderduit.

Oma vertelt dat zij vroeger ook op een leuke school zat. Daarna vraagt zij: 'brengen jullie je koffers naar de logeerkamer? De bedden zijn opgemaakt en het kamertje ruikt lekker fris.'

Als de kinderen boven zijn maken zij plannen.

'Straks zullen wij aan oma vragen of we naar de speeltuin mogen.'

'Ja leuk,' zegt Jan.

Inmiddels heeft mama haar thee op en wil weg.

'Geef me een knuffel, ik ga naar huis.' zegt zij.

Zij geven mama een kusje en lopen mee naar buiten om mama uit te zwaaien.

‘Hoi, we gaan lekker logeren bij oma!’ roept Jan blij.

‘Ik dacht dat jij liever thuis wilde blijven, dat zei je toch?’ Ellen kijkt Jan aan.

‘Niet waar! Dat heb ik niet gezegd!’ gilt hij kwaad.

‘Wel waar, je hebt het wel gezegd!’

‘Nietwaar, niet waar!’ gilt Jan.

Jan geeft Ellen een klap en Ellen slaat meteen terug.

Jan krijgt.



‘Maken jullie nu al ruzie?’ vraagt opa.

Als opa ergens een hekel aan heeft zijn het ruziënde kinderen.

Hij gooit hun jassen naar buiten en zegt: ‘gaan jullie maar buiten ruziemaken! Dan koelen jullie ten minste af.’

Hij smakt de deur achter hen dicht.

‘Het is jouw schuld, jij begint te gillen!’ zegt Ellen.

‘Jij begon met ruziemaken, stommerd!’ krijgt Jan.

Tot hun grote schrik gaat het hard hagelen.

Ze vluchten onder een poortje vlakbij het park.

Zij wachten tot de hagelbui over is.

‘Ik heb het koud!’ bibbert Jan.

Hij durft niet naar binnen, opa is misschien nog boos.

‘Ik ga schommelen hoor!’
Ellen rent naar het speeltuintje.
De schommels zijn kleddernat geworden door
het ontdooide ijs.
‘Zullen wij winkels kijken, Jan?’
Daar voelt hij wel wat voor.
Zij lopen langs de speelgoedwinkel.
‘Dat wil ik hebben.’
Hij wijst naar een op afstand bestuurbare robot.
‘Die is erg duur, Jan. Die krijg je vast niet.
Weet je wat ik wil? Een zaklantaarn voor in mijn
donkere kamer.’ zegt Ellen maar zij denkt: ‘maar
niet heus.’
‘Nou EI, ik ben nooit bang in het donker, papa
en mama zijn er toch altijd?’ giechelt Jan.

Het begint hard te sneeuwen.
‘Ik blijf niet buiten hoor! Wij gaan naar binnen,
opa is heus niet boos meer.’ zegt Ellen.
Jan is gerustgesteld daarom kloppen zij op
oma’s deur.
Opa doet open, hij zegt niets.
‘Wij zullen geen ruzie meer maken opa.
Wij hebben het al goed gemaakt met elkaar.’
‘Opa heeft u een zaklantaarn voor Ellen?
Zij is bang in het donker.’ vraagt Jan.
‘Nee, ik heb wel een kaarsje.’ zegt opa: ‘maar
dat wordt te gevaarlijk.’
‘Schoenen uit!’ roept oma vanuit de keuken.
Zij schenkt limonade in. De trommel met snoep
staat al op tafel.
‘Jullie mogen twee snoepjes uitkiezen.’ zegt
oma.
‘Ik neem drop, wat kies jij Jan?’

‘Ik neem lekker twee lolliës daar doe je lekker lang mee.’

Oma zet de trommel weg en vraagt: ‘zal ik een verhaal voorlezen of zullen wij een spelletje doen? Zeggen jullie het maar.’

‘Ik wil liever met de autootjes spelen.’ zegt Jan.

‘Dan gaan Ellen en ik een spelletje doen.’

Als oma ‘s avonds het eten maakt zit Ellen bij haar in de keuken.

Zij wil haar geheim aan oma vertellen, maar dat durft zij niet.

‘Lust je spruitjes?’

Ellen schrikt: ‘heeft u niks anders?’

‘Appelmoes.’ antwoordt oma.

‘Dat lust ik wel, oma!’ reageert Ellen opgelucht.

Oma zegt: ‘jullie moeten vanavond op tijd naar bed, morgen hebben wij een boel te doen.

Ellen vindt dat niet erg, zij gaat gewoon wat lezen.

Oma heeft in de logeerkamer leuke kinderboeken staan.

‘De tafel is gedekt!’ roept opa.

Oma komt binnen met de schalen.

Alleen Jan moet nog geroepen worden, hij speelt nog.

‘Jan, eten!’ roept Ellen onder aan de trap.

Jan holt naar beneden, hij blijft in de deuropening staan.

‘Oma! Ellen lust geen spruitjes!’

‘Dat weet ik al, kom maar fijn aan tafel.

Ik heb voor jullie appelmoes en als toetje is er chocoladevla.’

Het eten smaakt hen beter bij oma dan thuis.

Oma zegt: ‘jullie moeten morgen maar aan opa vertellen wat jullie wel lusten, iets weggooien doe ik niet.’

‘Moeten wij ook boodschappen doen?’ vraagt Ellen.

‘Ja, jullie moeten opa helpen. Ik kan niet, ik heb nog veel te doen voor kerstmis.’

Ellen helpt oma met de afwas en Jan gaat boven spelen.

Het is half acht, Ellen moet naar boven.

Oma loopt mee. ‘Zo, ik ga jullie even wassen. Daarna gaan jullie naar bed.’

‘Oma, wij douchen onszelf. U hoeft ons echt niet te helpen!’ reageert Ellen ontzet.

Jan lacht hard: ‘ha, ha, wij zijn geen baby’s!’

‘Sorry hoor! Hier zijn de handdoeken.

Ik kom jullie om acht uur toestoppen.’

Oma loopt weer naar beneden, zij gaat koffiezetten voor opa.

Als Ellen haar tanden heeft gepoetst is het haar beurt om te douchen.

Jan ligt al in het logeerbed

‘Zijn jullie klaar?’ roept oma.

‘Nog niet!’ roept Ellen, zij doet haar best om zo snel mogelijk klaar te zijn.

Na een paar minuten staat oma in de logeerkamer.

‘Lekker slapen lieverds. Morgen is het een drukke dag.’

‘Jan, slaap je al?’ vraagt Ellen na een kwartier.

Jan slaapt al.

Ellen stapt voorzichtig haar bed uit en kijkt of Jan echt slaapt.

Zij trekt voorzichtig de deken over zijn hoofd.

‘Hopelijk heeft hij het niet benauwd en wordt hij niet wakker, ik doe het licht aan.’

Zij kijkt in de boekenkast en moppert: ‘dit is geen leuk boek en dat is geen leuk boek. Bah, wacht eens, jeetje!’

Het boek wat zij nu in haar handen heeft heet ‘de Goonies’. Het gaat over kinderen die een geheime ingang hebben gevonden.

Zij springt in bed en leest het spannende boek.

Als Ellen gestommel op de trap hoort doet zij snel het licht uit. Ze denkt aan het verhaal en aan de verborgen trap die zij ontdekt heeft.

‘Zou ik van de geheime trap naar beneden durven gaan?’ piekert zij.

Zij wordt wakker van opa's wekker “Trrringgg.”

Opa stommelt naar de badkamer, hij zingt een liedje.

‘Hij heeft ten minste geen ochtendhumeur zoals papa, die is altijd boos als hij net wakker is.’ denkt Ellen.

Oma klopt op de deur: ‘opstaan kinderen!’

Ellen springt haar bed uit en rent naar haar broertje.

‘Jan, ik moet je wat vertellen! Jij moet mij eerst wat beloven.’

‘Wat dan, EI?’

‘Dat je aan niemand vertelt, dat je mijn geheim kent.’

‘Een geheim? Wat is dat, een geheim?’ vraagt Jan.

‘Een geheim is iets dat je aan niemand vertelt, dus ook niet aan papa en mama.’

‘O ik plas soms nog in mijn bed, oeps nou weet je mijn geheim.’ grinnikt Jan.

‘Ik heb een geheime trap ontdekt, in ons huis.’

‘Hoe kan dat nou, waar is die dan?’ vraagt Jan verbijsterd.

‘Achter mijn kast.’

‘Ik geloof het niet, ik wil het eerst zien.’ zegt Jan.

‘Echt waar, maar nu wil ik je nog wat vragen. Als oma vraagt wat je voor kerst wil hebben, vraag je een timmerdoos.’

Zij kijkt hem diep in zijn ogen.

‘Waarom een timmerdoos?’ vraagt Jan.

‘Daar zit gereedschap in sukkel! Jij vindt knutselen toch zo leuk?’

‘Heb je die doos dan nodig, voor het geheim?’

‘Ja en ik vraag een grote zaklantaarn.’

Vandaag gaan we boodschappen doen met opa. Wij vragen het hem gewoon.’

Jan gniffelt.

Als de kinderen keurig aangekleed beneden komen heeft oma de ontbijttafel gedekt.

Ellen geeft Jan een knipoog: ‘dooreten want opa wil snel de deur uit.’

‘Hebben jullie soms een geheimpje samen?’ vraagt opa.

Ellen schrikt, opa heeft het bij het rechte eind.

‘Nee hoor!’ Zij kijkt naar de grond.

‘Kinderen hebben altijd geheimen,’ weet opa te vertellen: ‘jassen aan kindertjes.’

Het is donker en koud buiten.

‘Wij halen alle spullen wel in de supermarkt.’
beslist opa.

‘Jullie moeten mee naar binnen want jullie
moeten het karretje duwen.’

Jan vindt het een feest, hij is helemaal
opgewonden. Hij zingt en juicht.
Iedereen kijkt naar hem, dat vindt hij nog leuk
ook.

‘Wij komen zo langs de groenten. Wat lusten
jullie?’

‘Andijvie, worteltjes en doperwten.’ zegt Ellen.

‘Appelmoes opa, appelmoes!’ schreeuwt Jan.

‘Daar kan ik genoeg mee.’ vindt opa.

Hij loopt de hele winkel door.

Het winkelwagentje is bijna vol.

‘We hebben geen tassen genoeg bij ons, opa.’

‘Dan kijken we wel voor een doos.’ zegt hij.

Zij lopen langs een rek waar een grote
zaklantaarn op ligt.

Ellen springt er op af. ‘Tjonge opa, wat een
mooie!’ Opa vraagt: ‘wil je die soms hebben?’

‘Ja, opa heel graag!’

Opa legt de zaklantaarn boven op de andere
boodschappen. Hij pakt ook een rood
vouwkratje.

‘Nu gaan we afrekenen hoor, leggen jullie alles
op de band.’

De kinderen helpen opa geweldig, nu moet alles
nog naar huis gedragen worden.

Ellen is dolblij met haar nieuwe zaklantaarn.

Jan huilt, hij is jaloers, hij heeft niets gekregen.

‘Wat is er met jou aan de hand?’ vraagt opa.



**‘Boe-oe-oe,’ snikt Jan:
‘ik wil ook iets leuks
hebben!’**

**‘Jan, wij hebben nog de
hele dag de tijd, jij krijgt
heus wel wat. Wij gaan
eerst bij oma
chocolademelk drinken.
Ik moet even uitrusten
hoor! Wij gaan straks
weer op pad.’ zegt opa.
Jan zijn vrolijke bui is
over, hij loopt snikkend**

naast opa. Opa krijgt medelijden met Jan.

**Hij zet de boodschappen op de grond en vraagt:
‘wat wil je van opa hebben?’**

**‘Ik wil....’ Plots denkt Jan weer aan Ellens
woorden.**

‘Ik wil zo graag een gereedschapkist.’

‘Nou, nou, dat is een groot cadeau.’

**Opa pakt zij boodschappen weer op en zo snel
zij kunnen, lopen zij naar oma.**

Het is lekker warm in huis.

**Oma roept: ‘zetten jullie de boodschappen maar
in de keuken. Ik ruim eerst alles op, daarna zet ik
koffie. Voor jullie maak ik chocolademelk!’**

**Opa kijkt naar Jan: ‘kom jij eens op schoot bij
opa?’**

**‘Zeg eens Jan, wil jij werkelijk een
gereedschapkist of heb je liever iets anders?’**

Jan huilt omdat hij geen gereedschapkist wil.

Hij wil dolgraag die robot uit de etalage.

Opa weet zich geen raad met hem, hij zet het kereltje op de grond.

‘Nou moe, wat heeft die nou?’ vraagt oma zich af.

‘Ik w, wil zo graag een robot, maar dat mag niet van Ellen!’ snikt Jan.

‘Niet van Ellen, hoezo niet van Ellen?’

‘Zij wil gereedschap. Ik niet!’

Ellen kijkt verschrikt naar haar broertje.

‘Is dat waar?’ vraagt opa, hij kijkt boos naar Ellen. Zij knikt: ‘ja opa, dat was niet aardig van mij, het spijt me.’

‘Ik heb geen geld voor dat dure cadeau.

Jij zult het de kerstman moeten vragen, die komt als jullie ouders hier ook zijn. Kom Jan, wij gaan samen nog even naar de supermarkt.

Wij gaan voor jou ook een zaklantaarn kopen, daar kan jij vanavond leuk mee spelen.’

Opa pakt de jassen. Hij gooit een jas over Jantjes hoofd.

Oma is boos op Ellen: ‘kind, kind toch, foei.’

Ellen rent gauw naar boven.

‘Had ik maar niets verteld aan Jan, ik had hem niets moeten vragen.

Die spullen vraag ik wel aan iemand anders.’

Ze pakt het Goonieboek en leest verder.

Opa loopt met Jan door de supermarkt.

Het is daar razend druk.

Er wachten lange rijen mensen voor de kassa's.

‘Nou Jan, ik geloof dat we hier voorlopig wel zullen zijn.’ zegt opa.

HOOFDSTUK 7

HET GOONIEBOEK.

Jan schijnt in het rond met zijn nieuwe zaklantaarn, hij heeft geen verdriet meer.

Als opa de zaklantaarn afrekent krijgt hij een dikke zoen van Jan. 'Dank u wel opa!'

Dan wandelen zij langzaam terug naar oma.

'Heb jij een slee?' vraagt opa.

'Mama geeft ons geen slee, want het sneeuwt bijna nooit.' antwoordt Jan.

'Tja, daar heeft ze wel gelijk in.

Opa tilt Jan op. 'Jij mag bellen.'

Jan drukt op de bel, het duurt even voordat oma open doet.

'Jouw zusje is boven, zij schaamt zich een beetje,' fluistert oma.

'Ik ga ook boven spelen oma!'

Ellen hoort Jan niet eens boven komen, zij leest.

'El, ik heb ook een zaklantaarn!'

Ellen kijkt verstoord op: 'mooi hoor, maar laat me nou lekker lezen!'

'Ik wil ook lezen.'

'Dan ga je toch kijken in de boekenkast?'

Jan kijkt in de boekenkast.

'Ik zie niks bijzonders, jij moet voor mij kijken!'

Ellen zoekt een boek voor Jan in de boekenkast. Zij vindt geen geschikt boek voor hem.

'Kom maar naast mij liggen, dan lees ik je voor uit mijn boek.'

Jan heeft daar eigenlijk geen zin in.

Toch gaat hij naast haar liggen.

Ellen vertelt: 'dit boek gaat over kinderen die uit hun huis moeten. Gemene mannen willen het hele dorp slopen. Zij willen de grond kopen omdat zij daar iets anders willen bouwen.

De kinderen vinden een schatkaart op zolder en gaan op onderzoek uit.

Want als zij de schat vinden, geven zij die aan hun ouders.

Die mogen dan in hun huis blijven wonen.

Kijk, hier staan plaatjes, ik zal ze allemaal laten zien.

Ik ben nu aan het lezen dat ze achterna gezeten worden door boeven.

Ze zijn nu onder de grond met de schatkaart.

Zie je die doodskoppen? En ze komen nu....'

'Ik ga met de autootjes spelen hoor!'

Eindelijk is het kerstochtend, papa wekt de kinderen.

'Er liggen pakjes onder de kerstboom, ga ze maar uitpakken.'

De kinderen zijn in hun sas met de cadeaus.

Jan heeft de robot en een kleurboek met stiften gekregen.

Ellen een gereedschapskist en een springtouw.

'Stel je voor, dat wij een schat vinden net als de Goonies.' fluistert Ellen.

Jan lacht: 'als ik rijk ben wil ik een heleboel snoep. Ik wil ook een helikopter die kan schieten!'

'Veel snoep is slecht voor je tanden.'

Ellen bekijkt het gereedschap dat zij net heeft gekregen, het zijn zeer kleine spullen.

Zij voelt voorzichtig of het zaagje scherp is.

**‘Volgens mij kan ik hier niks mee doorzagen.’
denkt zij teleurgesteld: ‘de schroevendraaiers
zijn ook niet best, ze buigen en vallen uit elkaar.’
Opa staat achter haar. ‘En?’**

**‘Ik vind het erg mooi opa.’ jukt zij.
Het is duidelijk dat zij niets aan het gereedschap
heeft, daarmee kan zij geen kastmuur slopen.
‘Ik moet wat anders verzinnen en ik weet al wat.’**

Jan drukt zijn neus tegen het raam.

**‘Het sneeuwt! Ik wil naar buiten, had ik maar
een slee.’**

**Opa krijgt een idee: ‘wij zullen samen een sleetje
maken. Pak je gereedschap, El!’**

**Ellen heeft geen zin om te helpen omdat het
geen echt gereedschap is.**

**‘We gaan de schuur in, daar liggen nog wat
spullen. We doen het snel en gemakkelijk.
Hier ligt een brede plank, lekker dun en
veerkrachtig.’**

**Hij pakt een potlood en tekent twee puntjes
boven op de plank.**

‘Hier moet je gaatjes boren, El.’

**Met veel moeite lukt het Ellen gaatjes te boren
met het kleine handboortje.**

‘Nu moet Jan er touw doorheen rijgen.

Opa maakt er een knoop in en klaar is de slee.

‘Voor eventjes... zal het wel lukken.’ twijfelt opa.

**De hele dag hebben de kinderen plezier van de
slee.**

**Die nacht droomt Ellen weer over de kast.
Johan is er, hij loopt weer door de muur.**

Opeens staat zij ook aan de andere kant van de muur.

Er doemt een stoffige zwarte stenen trap voor haar op. Johan loopt naar beneden.



Overal hangen grote spinnenwebben.

Ellen is bang voor spinnen, die enge diertjes met al hun kriebelpootjes.

Heel voorzichtig loopt zij ook naar beneden.

Daar zijn nog meer spinnen.

‘Jakkes, ik ga weer terug.’
zegt ze in haar droom.

Johan roept dat zij door moet lopen.

Nu staat zij in het donker en is erg bang.

‘Johan, ik durf niet verder!’

Zij blijft stokstijf staan, zij is bang in de diepte te vallen. Johan grijpt haar vast en sleurt haar mee door het donker.

Zij ziet overal geraamtes en spoken die in de rondte vliegen.

‘Nee, ik wil niet!’ gilt zij bang.

Dan schrikt zij wakker, zij had best verder willen dromen. Zij vond haar nachtmerrie best spannend.

De logeerkamer van oma is een beetje verlicht door een straatlantaarn.

Jantje ligt heerlijk te slapen.

‘Was mijn slaapkamer ook maar een beetje verlicht.’ zucht zij.

Zij maakt Jan wakker: ‘zeg Jan, wil jij geld verdienen?’

Jan knikt ja.

HOOFDSTUK 8 STOEPEN VEGEN.

**‘Weet je Jan, ik heb een plannetje.
Jij moet alle winkels ingaan en vragen of wij de
stoep mogen vegen.
Wij vragen er vijftig eurocent voor.
Jan zegt boos: ‘ik doe het niet hoor, ik ben der
gek.’
‘Oké, dan ga ik het vragen en jij gaat vegen.’**

**Na de kerstdagen staan de kinderen vroeg op
omdat zij veel stoepen willen vegen.
Om half acht zijn de eerste winkels open.
Ellen commandeert: ‘wij gaan eerst naar de
bakker. Wij nemen onze eigen spullen mee!’**

**Oma’s schuur wordt doorzocht daar vinden zij
een bezem. Oma’s stoep wordt het eerst
geveegd.**

**Dan lopen de kinderen door de winkelstraat.
De bakker krijgt eerst een bezoek.**



**‘Mogen wij alsjeblieft de stoep
vegen voor vijftig cent?’ vraagt
Jan moedig.
Het winkelmeisje vraagt het aan
haar baas.
‘Jongetje, jij mag vegen hoor.’
zegt het winkelmeisje.
‘Hoera, je mag vegen El.’
Ellen veegt meteen het sneeuw**

**bij de deur weg.
Af en toe neemt Jan het van haar over.
Als de stoep voor de bakkerij sneeuwvrij is,
krijgen de andere winkels ook een bezoek.**

‘Wij gaan bij oma warme chocolademelk drinken.’ zegt Ellen om tien uur.

Zij hollen naar oma’s huis.

‘Wat zien jullie er gezond uit!

Zeg, wat hebben jullie hier netjes geveegd.’

‘Wij hebben geld verdiend!’ Jan laat een hand vol geld zien.

‘Nou, nou, waarvoor hebben jullie dat geld nodig? Jullie hebben pas kerstcadeaus gehad en van sinterklaas ook.’ zucht oma.

‘Het is voor opa hoor! Hij is toch over drie dagen jarig? Ik krijg geen zakgeld omdat ik straf heb!’ zegt Ellen ontdaan.

‘Ze zijn voor jou bezig.’ zegt oma tegen opa. Opa kijkt heel schuldig waarop oma zegt: ‘heb jij ze soms opgestookt?’ Nu gaat oma tegen opa tekeer. Opa kon er toch niets aan doen? Het was zijn schuld niet.

Ellen huilt, zij heeft het zo goed bedoeld, zij gunt opa het boek.



Oma knuffelt Ellen.

‘Opa heeft ons niet opgestookt. Wij wilden met ons eigen geld, iets voor opa kopen!’

‘O, jeetje.’ zucht oma, zij heeft spijt.

‘Mogen wij straks nog weg, oma?’ vraagt Jan.

‘Natuurlijk.’ zegt oma.

Als de winkels bijna sluiten, tellen de kinderen hun geld.

Zij rennen naar de boekenwinkel.

Het boek voor opa zien zij niet.

‘Wat kan ik voor jullie doen?’ vraagt de boekenhandelaar.

‘Ik wil een detectiveboek voor mijn opa, hij is bijna jarig. Ik weet niet welk boek ik kan kopen.’ De boekenhandelaar kiest voor opa een boek uit. Hij doet er mooi papier omheen en een mooie strik.

**‘Als jullie opa dit boek al heeft, mag hij het ruilen. Hier is de bon.’
De kinderen hollen naar buiten.**

**‘Hoeveel geld hebben wij nog over?’ vraagt Jan.
‘Hoezo?’ vraagt Ellen.**

**Zie jij onze bezem nog ergens staan?
Hij is gepikt!’**

‘O wat erg,’ schreeuwt Ellen: ‘nu moet ik een nieuwe bezem kopen!’

**De kinderen lopen sip naar de drogisterij.
Het laatste geld wordt daar voor oma uitgegeven.**

Oma is blij met de bezem.

‘Ellen, dat was toch niet nodig. Waar is mijn oude bezem?’

‘Die is gepikt!’

Oma vindt het niet erg, haar oude bezem was toch versleten.

‘Vanavond is jullie laatste nacht hier, mama en papa hebben behangen.’

‘Hoi, hoi, dan kan ik lekker naar mijn grote vriend Omar!’ schreeuwt Jan hard.

‘Vond je het hier niet leuk?’ vraagt oma.

‘Best wel,’ antwoordt Jan.

‘Ik wil vanavond mijn boek uitlezen.’ zegt Ellen.

HOOFDSTUK 9 PLANNEN MAKEN.

Ellen is blij dat ze naar huis gaat want dan kan zij eindelijk op onderzoek uit.

‘Gaan jullie je spullen inpakken?’ vraagt oma: ‘dan kunnen jullie morgenochtend meteen met papa mee.’

‘Als het van mama mag, gaan wij samen naar onze klasgenootjes. Ik breng jou naar Omar.’ Jan voelt zich helemaal gelukkig.

‘Ik ga vroeg naar bed, dan is het snel ochtend.’

De volgende ochtend staat papa met zijn auto heel vroeg voor de deur.

Oma en opa krijgen knuffels en de kinderen bedanken hen voor de fijne vakantie.

Als de kinderen in de auto stappen zegt papa: ‘er wordt niet aan het behang gefrutseld, anders krijg je echt een probleem!’

Hij kijkt Ellen dreigend aan.

‘Ik zal echt niks slopen,’ maar Ellen denkt: ‘behalve de kast.’

Als de kinderen thuis zijn, holt Ellen naar haar kamer.

De kamer is met wit behangpapier behangen. Het ziet er helemaal niet vrolijk uit.

Ellen doet haar kastdeur open.

‘Ik moet even in mijn kast kijken, hopelijk hebben zij niks ontdekt.’

Zij tilt de badjas op en ziet nog steeds het gat.

‘Gelukkig!’ denkt zij.

‘Mama?’ vraagt zij als zij beneden is: ‘mogen wij naar onze klasgenootjes?’

‘Dat is goed.’

‘Kom Jan, we gaan naar Omar!’

Zij huppelden blij naar buiten.

‘Wij gaan eerst naar Peter, hopelijk is hij thuis.’

Peter is thuis, hij doet zelf open.

‘Hoi, wat kom je doen? Ik kom niet buiten want ik speel een computerspel met Abdul’s broer Rachid.

Je mag wel binnenkomen, maar ik heb geen tijd voor je.’ zegt hij.

‘Ik kom jou alleen wat vragen.’ zegt Ellen.’

‘Kom dan maar even boven met je broertje.’

Rachid stopt met het spelletje.

‘Peter, wil jij samen met Abdul een geheime ingang onderzoeken?’ vraagt Ellen.

‘Wauw!’ reageert Rachid.

‘Waar is die ingang dan wel?’ vraagt Peter.

‘Achter mijn kast.’

Ellen vertelt over haar vreemde dromen en dat zij een gat in de kast heeft gemaakt.

‘Er is een trap achter, ik weet niet waar die uitkomt. Misschien is daar een schatkamer.

Dit moet wel een geheim blijven jongens, jullie mogen het aan niemand verklappen.’

‘Wij komen morgen na vier uur wel even kijken. Misschien kunnen we dan plannen maken.’ zegt Peter.

‘Dan zie ik jullie morgen wel. Ik verzin wel een smoesje. Ik moet jullie immers binnenlaten. Dag jongens!’

Ellen brengt Jan naar Omar.

Omar is blij dat hij zijn vriendje ziet, hij wil meteen voetballen.

‘Wat ga jij intussen doen, El?’ vraagt Jan.

‘Ik ga even terug naar huis dan kom ik je over een uurtje halen.

Denk er wel om dat je ons geheim niet mag vertellen, aan niemand!’

Die middag vraagt zij aan mama een huissleutel. Haar moeder geeft haar meteen een sleutel.

‘Zo, nu hoef ik ten minste niet ieder moment naar de deur te lopen.’ zegt zij.

Een dag later staat Ellen om vier uur buiten.

Peter, Abdul en Rachid komen net aanlopen.

‘Jullie moeten zo stil mogelijk met mij mee naar boven gaan. Mijn moeder zit achter haar computer, zij heeft de radio hard aan.’

Stilletjes sluipen zij mee naar haar kamer.

Ellen opent de kast, zij fluistert: ‘jullie moeten met de zaklantaarn door het gat schijnen dan zie je een trap.’ Ze kijken allemaal een keertje.

Ellen sist: ‘we gaan weer naar buiten.

Zachtjes naar beneden gaan hoor, buiten gaan we plannen maken.’

Zij haalt opgelucht adem als zij weer buiten is. Mama heeft niets gemerkt.

‘Mag ik ook meedoen, El?’ vraagt Rachid.

Zij knikt: ‘wil jij mij morgen eerst helpen?

Ik moet planken uit de muur halen dan kunnen wij erdoor.’

Peter vraagt: 'mag ik ook wat zeggen? Ik zorg wel voor een nijptang. Ik neem ook een breekijzer mee.' Ellen knikt weer en commandeert: 'we gaan morgen, neem extra kleding mee.

Vergeet geen zaklantaarns, eten en drinken mee te nemen.

Misschien moeten we net zoals de Goonies een lange wandeling maken onder de grond. Ik kom vanavond om zeven uur buiten dan spreken wij af hoe laat we gaan. Dag jongens!'

Ellen loopt het huis in.

Mama computert nog steeds.

'Mama, hoe laat ga je morgen boodschappen doen?'

'Een uur of elf. Ik moet nog wat voor opa kopen.'

'Ach dan pas, ik heb afgesproken met een vriendinnetje.'

'Dan ga je toch naar die vriendin. Jij moet wel op Jan passen.'

'Oké!'

Ellen rent naar Jantjes kamer.

'Heb jij nog spaargeld?' vraagt zij.

'Jij hebt zeker mijn geld nodig. Dat is niet leuk!'

'Jan, ik beloof je dat ik alles zo vlug mogelijk terugbetaal.'

'Dat hoop ik.'

Jan pakt zijn spaarpot en geeft die aan Ellen. Samen tellen zij hoeveel geld er is.

'Wij moeten gewoon babyvoeding kopen. Koeken, fruitpotjes, groentepotjes en flessen water. We gaan van tevoren flink eten.'

Jan is opgetogen en druk.

‘We gaan nu boodschappen doen.’

Als zij terug zijn met hun tassen vol boodschappen, sluipen zij de trap op en verstoppen de spullen onder het bed.

‘Wij moeten ook nog pleisters, verband en een schaartje meenemen.’ piekert Ellen hardop.

‘Waarom moeten we zoveel meenemen?’

‘De Goonies waren ook niet binnen een dag weer terug. Misschien slapen we daar wel een keertje.’

‘Ik hoop het niet,’ moppert Jan: ‘laten wij snel de schat vinden.’

Zoals afgesproken is Ellen om zeven uur buiten. Peter komt samen met Rachid aanlopen.

‘Waar is Abdul?’ vraagt Ellen.

‘Hij mag niet meer naar buiten, ha, ha. Ik wel want ik ben immers ouder.’

‘Ik wilde even zeggen dat mijn moeder elf uur weg gaat.’

‘Ik heb drie zaklantaarns, is dat genoeg?’ vraagt Rachid.

‘Best, hebben jullie eten en drinken ingepakt en een extra trui, of zo?’

‘Alles is ingepakt. Morgen wachten we tot je moeder weg is. Daarna komen wij binnen, goed?’

‘Ik zie jullie morgen, dag!’

Zij zwaait nog even en gaat dan kijken of Jan nog wakker is.

‘Jan, slaap je al?’

‘Nee, nou niet meer.’

HOOFDSTUK 10 DE SMOKKELROUTE.

Ellen vertelt Jan wat hij aan moet trekken en dat hij vooral niets aan mama of papa mag vertellen.
‘Jij zal ook tassen moeten dragen, Jan. Het is net alsof wij op vakantie gaan.’

De volgende dag is het stralend weer.
Ellen wordt wakker van het zonlicht.
‘Grutten, hoe laat is het?’
Ze pakt haar wekkertje. ‘Oei, tien uur!’
Meteen springt zij haar bed uit en rent naar het kamertje van haar broertje.

Jan slaapt, hij moet nu echt wakker worden.
‘Wordt wakker Jan, jij weet wat jij aanmoet.’
Ellen rent naar haar kamer en kleedt zich warm aan.
Jan is rumoerig.
‘Het is tien uur geweest, jij moet opschieten!
Je moet nog ontbijten!’
Heel gehoorzaam doet hij wat zijn zusje zegt.
Even later zit hij netjes aan tafel.
Ellen maakt een stapel boterhammen en pakt chocomel uit de koelkast.
‘Ga je dat allemaal opeten?’ Mama is verbaasd.
‘We gaan vandaag picknicken.’ jukt Ellen.
‘Doe dan laarzen aan, buiten is het nat en modderig.’ zegt haar moeder.

Voordat zij er erg in hebben is het elf uur.
Mama is nog steeds thuis.
Ellen kijkt zenuwachtig door het raam.

Als mama de deur uitloopt is het kwart voor twaalf.
Zodra hun moeder uit het zicht verdwenen is trekken de kinderen hun jassen aan.
Zij hollen naar de hoek van de straat.
De jongens staan er al.
'Laten we gauw gaan.' zegt Ellen.
Zij pakt haar tas en die van Jan, de jongens hebben hun eigen tassen bij zich.

Als zij allemaal in de kast staan, scheuren zij het behang weg.
Peter heeft in de gaten dat de planken uit de muur gewoon eruit te schuiven zijn, zonder het breekijzer. Hij vindt twee planken genoeg omdat zij er dan zijwaarts doorheen kunnen.
De kast wordt weer netjes opgeruimd, maar de planken uit de muur staan tegen een muur van de geheime gang.



Ellen hangt de badjas tegen het gat en schuift er een doos tegenaan.
Er duidt niets op dat achter de jas en de doos een geheime ruimte is.
Met zijn allen dalen zij de geheime trap af.

In de onderaardse tunnel is het aardedonker.

'Zaklantaarns aan, jongens!'
De kinderen doen allemaal hun zaklantaarn aan.
'We kunnen beter zuinig zijn met het licht.' zegt Peter.
Hun stemmen klinken hol in de tunnel.

Peter en Abdul laten hun zaklantaarns aan,
de anderen doen ze uit.

‘Hou mijn hand goed vast Jan!
Jij mag niet alleen lopen, anders verdwaal je.’
Ellen grijpt Jan bij zijn pols en houdt hem stevig
vast.

Na een tijdje te hebben gelopen komen zij bij
een drie gangen splitsing.
‘Welke kant moeten wij nou op!’ twijfelt peter.
‘De meeste stemmen gelden,’ zegt Ellen.
Zij wijst naar de middelste gang.
‘Ik wil in die gang en jullie?’
De anderen willen de rechter gang in.

De kinderen lopen ruim een uur.
De wind giert langs hen heen.
‘Wat tocht het hier, zeg!’ bibbert Rachid: ‘kijk,
daar is weer een splitsing.’
Zij lopen erheen en zien een splitsing van vier
gangen.
Nu mag Ellen het zeggen, maar is het de juiste
gang?

Ondertussen zeurt Jan dat hij moet plassen.
Hij wil ook kauwgom.
Alleen Rachid heeft kauwgom in zijn rugzak.
‘Als we hier nu even pauze houden, dan pak ik
even kauwgom voor Jan.’ zegt hij.
‘Ik neem wat te drinken.’ zegt Abdul.

Jan plast tegen de tunnelmuur.
‘Ik moet mijn handen wassen, Ellen.
Ik heb er per ongeluk tegen geplast.’

‘Ik heb wel water bij mij, maar dat is alleen om te drinken. Jij zal niet doodgaan aan plashanden.’ zegt zij boos.

‘Dan lust ik ook geen eten!’ zegt Jan eigenwijs.

‘Dan hoeft je zeker ook geen kauwgom!’ lacht Rachid.

‘Jawel, ik wil wel kauwgom!’

Jan besluit toch het kauwgom aan te nemen.

‘Zou hier ergens de schat verborgen zijn?’ vraagt Ellen zich af.

‘Het lijkt me eerder een oude smokkelroute.’ denkt Rachid te weten.

‘Wat is dat, een smokkelroute?’

Ellen kijkt met een vragende blik naar Rachid.

‘Dat is een weg die boeven vroeger gebruikten. Zij ontdoken dan belasting of zoiets.’

‘Jeetje,’ zucht Ellen.

‘Die boeven werden dan nooit ontdekt, weet je?’

‘Ik hoop dat wij de schat vinden.’ zegt Ellen.

‘En dan koop ik een helikopter!’ gilt Jan.

‘Misschien zijn hier nog steeds boeven!’ rilt Peter.

Plotseling zijn ze allemaal bang.

‘Ik wil terug naar huis.’ jammert Jan.

‘Ik geloof dat we die kant opmoeten.

Wacht, ik zie daar een ingang, dus daar is weer een splitsing.’ twijfelt Rachid.

‘Volgens mij..., moeten we de andere kant op hoor.’ wijst Ellen.

‘Nee, nee ik weet het zeker, die kant toch, Peter?’ Zij weten geen van allen waarheen zij moeten lopen.

**‘Laten we terug lopen, dan beginnen wij opnieuw.’ oppert Ellen.
De anderen weten de terugweg niet meer.**

Ze lopen en lopen en lopen, alle gangen en splitsingen zijn precies eender.

‘Volgens mij zijn we toch verkeerd gelopen,’ jammert Ellen: ‘laten we terug gaan.’

‘Alweer?’ schrikt Rachid.

De zaklantaarn van Peter gaat langzaam uit, de batterijen zijn leeg.

‘Jakkas wat is het donker hier.

Rachid? Schijn even bij, dan doe ik er nieuwe batterijen in.’

Jan klappertandt van de zenuwen.

‘Hou op Jan, je maakt me ziek.’ dwingt Ellen.

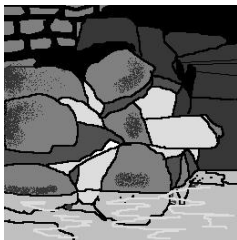
‘K kkan ikkkk er wwat aan ddoen?’

‘Kom maar hoor Jan, ik draag je wel even.’ troost Rachid.

‘Ik geloof echt dat we verdwaald zijn.’ jammert Abdul angstig.

‘Zullen wij hier even wat eten, dan gaan we zo weer verder.’ oppert Ellen.

‘Ja, denk jij’ maar aan eten. Ik krijg echt geen hap door mijn keel.’ zegt Rachid.



De kinderen lopen alsmaar verder het gangenstelsel in. Ineens klinkt er dof geruis. Het tunneldak stort achter hen naar beneden. Van boven af stroomt water de tunnel in. Ellen kan zich niet inhouden

en begint te huilen.

**‘Hoe moeten wij nou de weg terug vinden?
We zitten echt in de problemen. Niemand zal ons
hier gaan zoeken!’ jammert zij.**

**De kinderen hollen voor het water uit.
Rachid zegt: ‘zodra wij een droge plek vinden
rusten wij uit.’**

**Na een tijdje vinden zij een droge gang en gaan
daar op de grond zitten.
Rachid’s schoenen zijn doornat, hij heeft
ijsskoude voeten.**

**‘Had je maar laarzen moeten aandoen!’ snauwt
Abdul: ‘hij moet ook altijd mooi zijn!’**

‘Ach jij.’ sputtert Rachid.

‘Heb je geen andere sokken bij je?’ vraagt Ellen.

**‘Nee, alles is nat, hoe moet dat nu?’ jammert
Rachid.**

**‘Hang je sokken aan de buitenkant van je tas,
dan drogen ze wel in de tocht hier.’**

‘En mijn schoenen dan?’

**‘Mama zegt dat schoenen wel aan je voeten
drogen.’**

‘Hoe laat is het nu?’ vraagt Peter.

**Rachid kijkt op zijn horloge: ‘het is al tien
minuten voor vijf!’**

**‘Dacht ik het niet! We moeten hier straks
slapen, vervelend hoor!’ moppert Peter.**

**‘Geloof me, mijn vader is erg streng. Dat wordt
straf.’ zegt Rachid.**

**‘En ik zal nooit meer buiten mogen spelen.’
jammert Peter.**

Nu lachen zij allemaal.

**‘Wat heb jij eigenlijk te eten bij je Rachid?’
vraagt Ellen.**

**‘Een heel brood en een hele pot pindakaas.
Zes pakjes appelsap en een fles cola,’ antwoordt
Rachid: ‘en mijn kauwgom.’**

**‘Ik heb ook een brood, smeerkaas een fles cola
en verder alleen snoep.’ grinnikt Abdul.**

**‘Jullie zullen wel lachen..., ik heb mijn tas vol
pannenkoeken en zes pakjes chocodrank.’ zegt
Peter droogjes.**

**‘Kunnen wij onderling wat ruilen, brood met
pindakaas is achteraf best saai.’ vraagt Rachid.**

‘Best.’ zegt Peter.

**Abdul kijkt twijfelachtig. ‘Gaan we nu al eten?
Wij eten thuis altijd rond zeven uur.’**

**‘Laten we dan drinken en snoepen,’ oppert
Jantje: ‘er is voldoende snoep!’**

De kinderen zijn het met hem eens.

**Rachid heeft een trui over zijn koude voeten
gelegd.**

**‘We blijven tot zes uur zitten, daarna gaan we
weer verder.’ Intussen wrijft hij over zijn voeten.
Ellen vertelt het verhaal over de Goonies, de
schat, de boeven en de vele valstrikken en de
piraten.**

**Klokslag zes uur staat het clubje op en hervat
hun wandeling.**

Rachid loopt een beetje mank.

‘Ik geloof dat ik een blaas onder mijn voet heb.’

**‘Ik kijk er straks wel naar, ik heb pleisters bij
mij.’ Ellen laat de pleisters zien.**

**‘Je hebt ook werkelijk aan alles gedacht, je bent
een echte vrouw.’ zegt Rachid.**

Zij glundert, zij vindt Rachid een knappe jongen.

‘Heb jij een meisje?’

**‘Altijd.’ zegt hij.
Dat vindt Ellen een raar antwoord.
‘Zouden die tunnelgangen allemaal ergens op
uitkomen?’ vraagt Peter.
‘Weet ik veel,’ grinnikt Rachid: ‘misschien
komen die wel uit in een spookbos.’
‘Of op een storthoop,’ lacht Abdul.
‘Wil je me nog dragen Rachid?’ vraagt Jan.
‘Dat kan ik echt niet, mijn voeten doen zeer.
Ik schuif heen en weer in mijn natte schoenen,
houdt het nog even vol Jan.
Om zeven uur gaan we eten dan kun je rusten.’**

**Rachid is dolgelukkig als hij eindelijk zit, Jan
ook.**

**‘Laat je voeten zien.’ commandeert Ellen.
‘En?’ Rachid kijkt pijnlijk.
‘Ik denk dat je voet afgehakt moet worden.
Grapje!’ zij schatert het uit.
Ze giet bronwater over zijn voeten, daarna
droogt zij ze met een papieren zakdoekje.**

**Met een veiligheidspeld prikt Ellen Rachid’s
blaren door en giet er weer schoon water
overheen.
Weer droogt zij zijn voeten en plakt er pleisters
op.
‘Dank je wel, Ellen.’ Rachid kijkt erg dankbaar.
Ellen voelt kriebels in haar buik.
‘Ik geloof dat ik verliefd ben op Rachid.’ denkt
zij.
‘Pannenkoekentijd, jippie!’ gilt Peter.
Hij geeft hen allemaal een pannenkoek.
‘Smullen!’ schreeuwt Jantje.**

HOOFDSTUK 11

DE KINDEREN WORDEN VERMIST.

De kinderen denken niet meer aan hun ouders.

Hun ouders wel aan hen.

Mama belt met meester Henk.

Zij heeft adressen nodig van de kinderen uit de klas. De meester gaat 's avonds om elf uur naar de school.

Mama zegt hem dat ze ook naar school komt.

Dat vindt zij beter omdat zij daarna naar alle klasgenootjes kan gaan.

Papa blijft thuis want de kinderen kunnen ondertussen thuis komen.

'Waar zijn ze vandaag naartoe gegaan?' vraagt papa.

'Picknicken in het park of in het bos.

Ik weet het niet.' zucht mama.

Zij sluit de deur achter zich en holt naar de auto.

Mama's handen trillen van de zenuwen.

'Was ik maar niet alleen weggegaan.' denkt zij.

Meester Henk is in de school als mama aankomt. De meester komt mama tegemoet lopen.

'Mevrouw, ik heb alle ouders gebeld. De meeste kinderen zijn thuis.' Mama kijkt ongerust.

'Misschien zijn ze nog buiten.' zegt meester Henk.

'Ze zijn altijd op tijd thuis.' zucht mama.

Meester Henk zegt: 'ik zal eerst nog wat ouders van Jan zijn klas bellen. Misschien zijn de kinderen daar.'

Mama gaat op een tafeltje zitten.

‘Ik heb nu iedereen gebeld,’ zegt meester Henk: ‘we missen Peter Langenhoek, Abdul Ozman, zijn broer en jullie kinderen. Belt u ondertussen uw man of de kindertjes al thuis zijn.’

Mama belt met papa, maar de kinderen zijn nog niet thuis.

‘We gaan eerst in de buurt zoeken.’ zegt meester Henk: ‘als we ze niet vinden, trommel ik wat mensen op. Zij kunnen in het bos gaan zoeken.’

Mama is erg zenuwachtig.

‘Als er maar niets gebeurd is.’ denkt zij.

Beneden in het gangenstelsel maken de kinderen zich alleen zorgen om een slaapplaats. Zij vinden het een goed idee om tegen de kou naast elkaar te gaan liggen.

Jan mag in het midden liggen.

Zij hebben maar twee slaapzakken.

Rachid vindt dat iedereen hun jas of trui als kussen kan gebruiken en de slaapzakken als deken.

Er moet ook een zaklantaarn aan blijven.

Om middernacht slapen Ellen, Jan en Peter. Rachid en Abdul giechelen.

Ondertussen is boven iedereen in rep en roer. Niet alleen de mensen die meester Henk heeft opgetrommeld, er zoeken ook tientallen vrijwilligers. De politie laat een verklaring uitgaan dat de kinderen vermist zijn.

Er zijn helikopters ingezet om het hele gebied uit te kammen. Mama wordt naar huis gestuurd.



**Als mama thuis is snikt ze: ‘Ad, misschien zijn ze ontvoerd.’
Papa sluit mama in zijn armen.**

**‘We kunnen alleen maar afwachten.’ zegt hij.
Na een uur wil hij toch naar het politiebureau.
Mama kan niet slapen, zij blijft naast de telefoon zitten.**

Het sneeuwt en het vriest ook.

**‘Wat zullen onze kleintjes het koud hebben.’
jammert zij.**

De telefoon rinkelt, mama schrikt.

Het is de moeder van Abdul, zij kan ook niet slapen. Zij vraagt of ze mag komen, het is immers al laat.

Na een kwartier staat ze voor de deur.

‘Kom binnen.’ zegt mama.

Abdul’s mama heeft rode ogen van het huilen.

‘Ze zijn altijd op tijd thuis voor het eten. Waar kunnen ze toch zijn?’

Ze vraagt aan mama of Ellen een vriendin van Abdul is. Mama weet het niet, zij zet koffie voor de moeder van Abdul.

‘Sorry, ik heet Nazli Ozman.’

Nazli geeft mama een hand.

‘Ik heet Ineke Lubbers.’

‘Stel je voor dat ze ontvoerd zijn en dat we losgeld moeten betalen.’ snottert Nazli.

'Ik weet het niet hoor, misschien is er niets aan de hand en zijn ze ergens.' troost Ineke.

'Waar dan? Ik heb mijn hele familie gebeld.'
jammert Nazli.

'Ik kan oma nog bellen. Misschien zijn ze daar.'
Ineke pakt haar telefoon en toetst oma's
telefoonnummer in. Oma neemt de telefoon op.

'We liggen allang op bed.' moppert oma.

'Onze kinderen zijn niet thuisgekomen.' huilt
mama.

'Wat zeg je nou? Wij komen direct, tot zo!'

**'Ze zijn niet bij hun oma, Nazli. Mijn ouders
komen hierheen.'**

'Dan ga ik naar huis, bedankt voor de koffie.'
zegt Nazli.

Op dat moment komt papa binnen.

'Br, het stormt nu ook al.' Hij geeft Nazli een
hand en zegt: **'de politie weet nog niets.
Zij zoeken.'**

Nazli huilt hard.

**'Breng haar even thuis Ad, het is zo donker
buiten.'**

'Dat hoeft niet, ik woon twee straten verderop.'

'Doe het toch maar Ad, dat is wel zo veilig.' zegt
mama.

Even later komt papa weer binnen.

**'Ik ga ook niet slapen, misschien worden zij zo
wel thuisgebracht!'**

Mama loopt zenuwachtig heen en weer.

'Misschien zijn ze boos weggelopen.' huilt zij.

**'Waarom boos? Ze kunnen heus wel tegen een
standje.'** zegt papa.

De bel gaat, mama schrikt ervan.

Opa en oma komen binnen.

Oma neemt mama in haar armen.
Ze vraagt hoelang de kinderen weg zijn en wie er
aan het zoeken zijn.
‘Iedereen is aan het zoeken,’ jammert mama:
‘het hele bos wordt uitgekamd.’
‘Er zijn ook mensen die elk huis langsgaan,
misschien weet iemand iets.’ zegt papa.
‘Dan moeten we gewoon afwachten.’ zegt opa.

De tijd kruipt voorbij.
Als de telefoon rinkelt neemt papa op.
Nu is het de politie, zij vertellen dat de
helikopters vanwege het slechte weer niet
mogen vliegen.
Als het morgen niet stormt moeten zij het
opnieuw proberen.

‘s Morgens om vier uur is het hele bos
uitgekamd. De kinderen zijn nog steeds zoek.

Ergens beneden in een tunnelgang slapen de
kinderen.
Peter ligt aan een zijkant en Rachid ligt aan de
andere kant.
Peter heeft geen deken meer, hij rilt van de kou.
Opeens voelt hij wat tegen zijn schouder en nog
een keer.
Hij draait zich angstig om maar ziet niets, hij ziet
geen rat en geen spin.
Het is aardedonker want de zaklantaarn is uit.
Hij rommelt in zijn rugzak opzoek naar een
andere lamp.
Als hij de zaklantaarn heeft gevonden schijnt hij
ermee in het rond.

Peter trekt de deken een beetje over zich heen, hij vindt het allang niet leuk meer. De jongen is zich ervan bewust dat zij verdwaald zijn. Het eten zou eens op zijn. 'Hoe zou het met mama zijn?' denkt hij terwijl hij lekker doezelt.

Opeens krijgt hij het gevoel dat hij wordt aangeraakt en krijgt het verschrikkelijk koud.



Meteen staat hij, weer kijkt hij om.

Hij schrikt enorm en rent krijsend de tunnel door. De kinderen schrikken wakker. 'Wat is er!' zegt Rachid verschrikt.

'Een spook!'

Peter komt weer terug rennen, hij schiet naast Jantje onder de deken.

'Spoken bestaan niet.' zegt die.

Nu zien zij allemaal een schim tegen de muur.

'Ik zei het toch!' wijst Peter.

'Misschien is het wat anders,' zegt Rachid: 'ga nou maar slapen!'

Peter ligt met zijn hoofd onder de deken, hij wil niks meer zien.

De kinderen vallen snel inslaap.

Om acht uur is iedereen wakker, niet omdat het licht is, het is stikdonker.

Rachid rekt zich uit.

'Als we zo gaan eten, nemen we elk een sneetje brood. Van nu af aan worden wij zuinig met eten en drinken.'

HOOFDSTUK 12

DE TUNNEL STORT IN.

‘We moeten ook zuinig zijn met onze batterijen. Als wij gaan slapen moet het licht uit.’ zegt Rachid.

De kinderen zijn het met hem eens, misschien zijn ze hier nog wel een tijdje.

‘Leuk,’ jammert Peter: ‘strakjes komt dat spook weer.’

‘Ach jij met je spook. Het waren vast druppels water wat jij voelde.’ reageert Rachid.

‘We zagen toch allemaal dat spook?’

Rachid schijnt met zijn zaklantaarn tegen de muur.

‘Zie je dat? De muur is grof en bobbelig.’ wijst hij.

‘Oké, dan was het geen spook.’ lacht Peter opgelucht.

Na het eten verzamelen de kinderen hun spullen en hervatten hun wandeling.

De ene na de andere gang is hetzelfde.

Zij vragen zich af waar het einde van het tunnelstelsel is.

Rachid heeft zijn sokken aan.

Door de tocht zijn ze droog gewaaid.

Jan is vrolijk, hij denkt nog steeds aan een schat en aan een helikopter.

Op een gegeven ogenblik staan zij weer voor een ingestorte gang.

‘Kunnen wij hier echt niet doorheen?’ vraagt Abdul teleurgesteld.

Rachid kijkt dichterbij.

‘Zeg Peter, heb jij dat breekijzer nog bij je?’

‘Ja natuurlijk, hij is jammer genoeg erg zwaar.’

Rachid morrelt wat stenen weg.

‘Als we voorzichtig aan doen kunnen wij hier verder.’

‘Is dat niet erg gevaarlijk?’ vraagt Peter.

‘Welnee.’ Rachid haalt nog wat stenen en gruis weg.

‘Ik ga het eerst,’ zegt hij en kruipt door het gat: ‘jij komt als tweede Abdul, daarna moeten Peter en Jantje.

Zij gehoorzamen netjes.

‘Kom Ellen, jij ook!’ schreeuwt Rachid.

Door het gegalm van zijn stem stort dat deel van de tunnel, opnieuw in.

‘Nee!’ schreeuwt Rachid, hij probeert het puin weg te halen.

‘Ellen, kun je me horen?’ roept hij.

Aan de andere kant van het ingestorte gedeelte is het stil.

Rachid huilt vreselijk hard.

Terwijl hij blijft graven schieten de anderen hem te hulp.

‘Is ze nou dood?’ Jan kijkt verschrikt.

‘Nee hoor, ik denk gewoon dat we haar niet kunnen horen.’ zegt Peter zacht.

Uren verstrijken terwijl de kinderen ploeteren om het puin weg te halen.

Zij eten en drinken niet, daar hebben zij geen behoefte aan.

Zij ploeteren door totdat hun handen pijn doen. Iedere keer als zij stenen weghalen, stort er meer puin uit het tunneldak.

Het is te gevaarlijk, zij kunnen niet bij Ellen komen.
Zij gaan verslagen op de grond zitten.
Zij willen niet verder wandelen want Ellen is alleen aan de andere kant van de tunnel.

Boven staan de helikopters aan de grond.
Het stormt heel hard.
Er zijn nog steeds mensen op zoek naar de kinderen, weer doorzoeken zij het bos.
Mama en Papa gaan nu zelf op zoek naar hun kinderen.
Terwijl opa brood haalt past oma op het huis, er moet toch gegeten worden.
Zij ruimt een beetje op.
In Ellens kamer ligt wat kleding op de grond.
Oma vouwt het op en legt het op de doos in haar kast.
Het gat in de muur ziet ze niet, daar hangt de badjas overheen.

Beneden geeft Rachid iedereen wat van zijn brood.
Zij mogen om beurten uit zijn colafles drinken.
‘We gaan vanavond vroeg slapen. Ik doe de lamp uit.’
‘Ja maar..., Ellen dan?’ vraagt Jan.
‘Die is je papa gaan halen.’ jukt Rachid.
Jan neemt daar genoeg mee.
‘Heb jij misschien een trui voor mij?’ vraagt Rachid aan Peter.
‘Waarvoor? Jij trekt hem toch niet aan hè?’
‘Nee, als kussen.’ Peter geeft Rachid een trui.
‘Mag ik naast Jan liggen?’ vraagt Peter.
‘Ha, ha, bangerd!’ lacht Jantje.

HOOFDSTUK 13

ELLEN ZIET HET SPOOK.

‘Ga jij maar naast Jan liggen.’ zegt Rachid, hij doet de zaklantaarn uit.

Hij giechelt in het donker: ‘nou, nou, het is nu zo donker dat je ook geen spook meer ziet.’

Jan vertelt over een schatkist.

Hij heeft het ook over papa die dadelijk komt.

‘Ga slapen, morgen moet je weer veel lopen!’ commandeert Rachid streng, hij denkt aan Ellen. Als hij eraan denkt dat zij verongelukt is, voelt hij zich ziek van ellende.

Peter en Abdul piekeren ook. Hoe moet het nu verder? De toestand lijkt hopeloos.

Jan snurkt lawaaiig.

Alle jongens giechelen, zij fluisteren nog even wat met elkaar voor zij inslaap vallen.

‘Wakker worden, wakker worden!’

Ellen ligt bewusteloos bij de ingestorte muur.

‘Wakker worden Ellen!’ roept iemand naast haar.

Zij doet versuft haar ogen open, het is aardedonker.

‘Rachid?’ Ze grijpt in haar rugtas naar haar zaklantaarn.

‘Rachid waar ben je?’ Ze wrijft in haar ogen. Het is net of ze lekker heeft geslapen.

Er staat iemand naast haar.

‘Ik ken jou, jij bent die groene jongen uit mijn droom.’

De jongen lacht: ‘ik ben toch niet groen?’

‘Nee witgrijs, maar je lijkt er wel op.’

‘Gaat het een beetje?’ De jongen kijkt bezorgd.

‘Heet jij soms, Johan?’

‘Ja, en jij heet Ellen. Ik zal je helpen de jongens te vinden. Jij kunt niet meer terug naar huis. Deze tunnel is ingestort.’

‘Ben je werkelijk te bang om uit de kast te komen?’

‘Nee, nou een beetje. Ik zal je over mezelf vertellen.’

‘Het is het jaar 1835.

Ik ben de zoon van een rijk koopman.

Op een dag ontdekte ik dat mijn vader met vuige lieden omging.’

‘Wat zijn, vuige lieden?’

‘Dat zijn boeven, rovers en zwendelaars.

Ik ontdekte ook dat er uit de kamer boven, vreemde mensen kwamen. Zij waren beladen met drank, de mooiste tapijten en andere dure dingen.

Ik vroeg mij af hoe dat kon.

Toen ik er de kans voor kreeg, verstopte ik mij achter het groene zware gordijn.

De kast ging regelmatig open, er ging geboefte in en uit.

Ik sloop de kast in en ontdekte een draaimuur, ik nam een toorts mee en ging op onderzoek.

Ik moet verloren zijn geraakt want ik vond geen uitgang. Mijn toorts brandde op en tastend langs de muren moest ik mijn huis weer terug vinden.’

‘Je hebt het..., nooit gevonden.’ reageert Ellen ontzet.

‘Toch wel, maar toen was het te laat.

Ik kwam thuis, ons huis was stil en verlaten. Alle meubels waren weg.

Sindsdien kwamen er vreemde mensen in,
nu niet meer vanuit de kast.
Johan zegt: 'ik zag soms aardige, soms lelijke
lieden.'

'Was je toen al dood?' vraagt Ellen verbijsterd.
'Dood?'
Weg is Johan.

'Johan, Johan, kom terug!'
Johan komt niet terug.
Ellen staat op en loopt terug totdat zij bij een
splitsing is, dan loopt zij een andere tunnel in.

'Ik zal nooit meer bang zijn in het donker, ook
niet als ik alleen ben.' denkt zij.
Zij heeft immers een echt spook gezien, een hele
lieve.
Zij denkt aan Johan's verhaal en hoe oud hij nu
is. Ze komt er niet uit.
Het is duidelijk een moeilijke som die Rachid
maar moet uitrekenen.
Ellen piekert: 'misschien zijn de tunnels
onderling verbonden als een honingraat van
bijen of een mierenhoop.'

Plotseling staat Johan voor haar.
'Mijn welgemeende excuses, mademoiselle.'
Hij buigt voor haar.
'Jij bent netjes opgevoed, Johan.' lacht Ellen.
Johan zweeft voor Ellen als een ballon de gang
door.
'Johan, weet je welk jaartal het is?' Johan kijkt
achterom.

**‘Het is 2006 en dat is bijna 200 jaar verder,
zoiets dan.’ Zij rekent weer.
Dan zegt zij: ‘jij bent gewoon een spook Johan!
En als je het wilt weten, jij bent echt dood!’**

**Johan staat stil, hij is schijnbaar verbaasd.
Ellen zegt: ‘waarom ben je niet bij God of bij je
moeder?’**

**‘God, Dieu?’ Johan kijkt vreemd naar Ellen.
‘Spreek je nu Frans of is het Engels?’ vraagt zij.
‘Ik leef en ik ben treurig want ik ben alleen.’
jammert Johan.**

**‘Johan, je moet echt naar de hemel hoor!
Jij hoort hier niet!’**

‘De hemel, waar is dat?’ vraagt Johan.

**‘Dat weet ik niet, boven is het heelal.
Misschien is het achter de maan of zo.’**

**‘Jij weet niets.’ meent Johan.
Hij zweeft weer verder.**

**‘Ik ga even zitten en ik eet wat brood Johan!’
Ellen laat zich op de grond ploffen.**

**Johan komt terugzweven,
‘Jij kan niet meer eten hè, Johan?’**

**‘Nu je het zegt. Ik weet niet meer wanneer ik
voor het laatst gegeten heb.’ merkt hij onthutst
op.**

‘Dus?’

‘Wat, dus?’

**‘Jij, bent, dus, dood en dode mensen kunnen
niet eten, wel vliegen net als jij.’**

Ellen denkt aan engeltjes.

‘Vliegen?’ Johan begrijpt er niets meer van.

Hij vindt Ellen een gek meisje.

**‘Ik wil ook brood.’ zegt hij als hij haar ziet eten.
Ellen giechelt: ‘hier, probeer het eens?’**

Zij ziet dat Johan doorzichtig is.
Je kunt dan het brood leuk zien vallen.
Johan probeert het brood aan te nemen, dat lukt niet.
Zijn vingers tasten dwars door het brood heen.
'Zal ik het in je mond stoppen?' plaagt Ellen.
Johan komt dichterbij.
Hij doet zijn mond open en, "plof" het brood valt op de grond.
'Zie je nou wel?'
Johan vindt het helemaal niet leuk, hij kreunt:
'geloof jij in engelen?'
'Hoezo? Jij bent toch mijn beschermengel en weet jij hoe ik dat weet?'
'Nou?' Johan wordt erg nieuwsgierig.
'Jij hebt mij wakker gemaakt en je brengt mij weer bij de jongens. Ik heb over jou gedroomd. Dus jij moest gewoon in mijn leven komen.'
redeneert Ellen wijs.

Johan gelooft nog steeds niet dat hij een spook is en dat hij dus eigenlijk dood moet zijn.
'Laten wij ons spoeden.' zegt hij.
'Ja, haastige spoed is zelden goed, hi, hi.'
Ellen schaterlacht.
Zij vindt Johan een tikkeltje ouderwets spreken.
Dat vindt zij leuk klinken.
Zij huppelt achter hem aan.
'Wij er zijn bijna.' zegt Johan.
'Daar', kan ik niet doorheen!'
Ellen wijst naar een ondergrondse rivier die woest tegen de wanden klettert.
'Jij kunt geen natte voeten krijgen. Laat staan dat je verdrinken kunt.'
'Maar we zijn er bijna.' reageert Johan.

HOOFDSTUK 14 DE GEHEIME KAMER.

Ellen ploft neer op de grond, haar zaklantaarn schijnt nog flauwtjes.

‘Maar ik wil niet dood zoals jij! Ik moet nu eerst mijn batterijen verversen.’

Johan kijkt wat Ellen aan het doen is.

Hij heeft in heel zijn leven nooit zo'n gekke toorts gezien en dat zonder vuur.

Hij heeft ook waarschijnlijk nooit het kastlicht opgemerkt.

‘Is er geen andere weg?’ vraagt Ellen.

‘Vele, maar die zijn erg lang.’ Hij kijkt naar haar kleine voetjes.

Inmiddels heeft Ellen de batterijen verruild.

Zij schijnt in de rondte.

‘Johan, kijk! Ik zie daar wat!’

Zij wijst naar een inham in de muur.

Johan kijkt verbaasd om.

Ellen staat op en loopt naar de inham.

Johan zweeft haar achterna.

Voor hen doemt een zware deur op.

Ellen probeert die open te duwen maar dat lukt niet. Johan komt te hulp.

Het lijkt alsof hij een aanloop neemt en zoeft dwars door de deur.

‘Tja, nu kan ik er nog niet in.’ proest Ellen.

Een ogenblik later komt Johan weer dwars door de deur de gang in, hij is angstig.

‘Wat is er!’ roept Ellen: ‘ben jij geschrokken?’

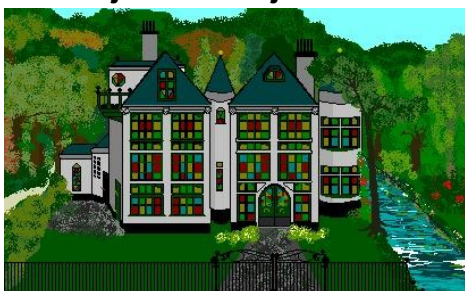
‘Er is een geraamte en....’ weg is Johan.

Ellen is erg nieuwsgierig.

‘Ik moet die deur open krijgen.’
Zij duwt en duwt tegen de deur die geen
deurknop heeft.
Misschien is er een andere manier om binnen te
komen.
Zij denkt aan de vele spannende spookboeken,
daar kwamen ook geheime deuren in voor.
Een muur die opengaat als je een steen
omdraait. Een steen? Omdraaien? Meteen voelt
zij aan de stenen waar ze bij kan.
Ellen is nogal klein, het is zonde van de tijd.
Alle stenen zitten vast.
‘Maar,’ zo denkt zij: ‘er kan nog meer in die
verhalen, ijzeren hendels die je naar beneden
moet duwen.’
Naast en in de deur ziet zij zes ijzers.
Zij wrikt aan de ijzers maar die zijn moervast.
‘Ook niet,’ denkt zij: ‘wat kon er nog meer?
Kandelaars! Maar die zijn hier niet. Jammer!’
Zij laat zich voor de deur op de grond zakken en
leunt tegen de deur.
‘Wat nu?’ piekert zij, maar onder veel gekraak
gaat de deur langzaam open.
‘Nou moe! Dat komt zeker dat ik ergens
tegenaan leunde.’
Voorzichtig loopt zij naar binnen.
De deur klapt plots terug in zijn slot.
‘O jee, ik zit opgesloten!’
Het heeft geen zin om te gillen, toch roept zij
Johan.
‘Johan, Johan!!!’ Johan komt niet.
Ellen kijkt om zich heen.
‘Jakkes...!’
Vol ontzetting ziet zij een geraamte zitten.
Het heeft nog kleding aan, al is dat erg vergaan.

Twijfelend gaat zij wat dichterbij kijken.
Zij ziet een gelijkenis met haar droom en aan de kleding om het geraamte.
Het overhemd heeft ruches aan de onderkant van de mouw en om de kraag.
Ze ziet de donker rode strik.
'O nee, dat is hem, dat is Johan!'
Zij weet zeker dat zij Johan heeft gevonden.
'Zijn ouders hebben hem nooit kunnen begraven en daarom zijn zij uit hun huis vertrokken. Arme Johan.'

Benieuwd, wat er allemaal in de geheime kamer te vinden is, gaat zij overal neuzen.
'Als papa dit ziet, zeurt hij nooit meer over het behang.'
In de schatkamer liggen gouden armbanden en kettingen en een kroon. Rode en groene en andere glinsterende stenen. Mooie vazen en zelfs oude gouden munten.
'Ik ben rijk!' denkt zij.



Ellen moet lachen om de gekke wensen van haar broertje. Met haar zaklantaarn schijnt zij

langs de wanden. Er hangt een oud wandtapijt. Zij kijkt iets dichterbij. Op het wandtapijt staat een ingeweven afdruk van haar huis. Het huis daarop is veel groter. Het heeft ronde torens, net een kasteeltje.

Voor het huis is een grote tuin afgezet met een zwaar hek. Daar omheen is een bos met zandpaden.

Er is ook een beek op te zien.

‘Onze straat heet Beekstraat, ons huis was ooit zo mooi.’ redeneert Ellen.

Zij loopt naar het schilderij op de muur, zij veegt het stof er af.

‘Daar staat datzelfde huis op afgebeeld.

Tjonge, was ons huis nog maar net zo mooi als toen.’

Zij haalt het van de muur.

‘Dit moet papa zien!’

Ellen vindt het leuk om in een klein kasteeltje te wonen.

‘Ons huis is echt lelijk geworden.’

Zij geeuwt: ‘hoe moet ik nou hieruit?’

Ze kijkt weer naar het geraamte.

Gek genoeg is zij er niet bang voor, het is immers Johan.

Die is erg aardig en zelf heel bang.

Zij duwt tegen de deur. ‘Johan, kom terug!’

‘Floep, daar is Johan, hij lijkt op een lamp die uit en aan gaat.

‘Johan, kun jij de jongens hierheen halen?’

‘Dat weet ik niet, ik zal het proberen.’

Hij is meteen weer weg.

‘Nou, daar kun je leuk mee praten, maar niet heus!’ Ellen vertrouwt op Johan, hij zorgt dat er hulp komt.

Het duurt een hele tijd voor Johan terug is.

‘Ze zien mij geloof ik niet.’ jammert hij.

‘Heb je hen proberen aan te raken?’

HOOFDSTUK 15

DE REDDING.

‘Ze voelen ook niets,’ zegt Johan: ‘ik kan je niet helpen Ellen. Jij zit opgesloten net als ik toen.’
‘Wil je het alsjeblieft nog een keer proberen, maar dan bij Jantje?’

Daar gaat Johan weer.
Hij heeft het voordeel dat hij als geest door muren kan zweven.
Hij is snel bij de kinderen, zij slapen.
Johan zweeft boven Jantje.
Hij roept aldoor: ‘Jantje...! Ga naar Ellen.’

Op dat moment droomt Jan over Johan.
‘Ben jij Johan?’
‘Ja.’
‘Ik geloof niet in spoken.’
‘Jij moet wakker worden. Jij moet de anderen wekken.’
‘Waarom?’ vraagt Jan.
‘Omdat Ellen opgesloten zit. Wakker worden!’
gilt Johan zo hard mogelijk in zijn oor.
Jan doet zijn ogen open, wat is hij nog moe.
Hij rekt zich uit. ‘Rachid, Rachid!’ roept hij luid.
Rachid wordt wakker.
‘Wat is er? Moet je soms plassen?’ Rachid doet een zaklantaarn aan.
‘Ik heb van Ellens spook gedroomd.’
‘Maak jij me daarvoor wakker?’
‘Hij zegt dat Ellen ergens opgesloten is en dat ik jullie moest wekken.’
Rachid heeft geen zin om op te staan.
Hij draait zich om.

Peter en Abdul zijn ook wakker geworden,
zij kijken verbaasd naar de muur.
Zij kunnen allebei het spook zien.
‘Maar, dat is hem echt.’ zegt Abdul.
‘Zou dat Johan zijn?’ twijfelt Peter.
‘Dit is nou Johan, ik heb net over hem
gedroomd.’ zegt Jan trots.
Rachid gaat rechtop zitten. ‘Verhip ik zie het
spook!’
Johan probeert met hem te praten maar alleen
Jantje kan Johan horen.
‘Stil eens jongens!’ gilt Jantje hard.

‘Jullie moeten Ellen redden!’ roept Johan en
wenkt de kinderen.
Hij zweeft de gang door.
‘Hij zegt dat we Ellen moeten redden.’ vertelt
Jan.
‘Waar moeten we dan heen? Wij weten hier de
weg niet.’ jammert Peter.
‘Laten wij onze spullen bij elkaar zoeken.
We kunnen alvast de gang uitlopen.’ vindt
Rachid.

De kinderen doen alles weer in hun tassen en
gaan op pad.
Aan het eind van de tunnel zweeft Johan.
‘Johan, welke kant moeten wij op?’ vraagt
Jantje. ‘Deze kant.’ antwoordt Johan.

Even later staan de kinderen voor de kolkende
ondergrondse rivier.
‘Moeten we daar doorheen?’ vraagt Jantje.
Johan knikt, hij vertelt Jan dat Rachid iedereen
daar doorheen moet dragen.

Jan geeft het door.

‘Hoe diep is het hier eigenlijk?’

Rachid doet zijn schoenen uit en voelt met zijn teen in het water.

‘Br, ijskoud! Ik moet toch kijken hoe diep het is. Ik kan wel zwemmen, maar het water is erg woest.’

Hij trekt zijn spijkerbroek uit en geeft zijn tas aan Abdul, dan springt hij het ijskoude water in. Zijn voeten glijden over de bodem.

Rachid komt op de kant.

‘Luister eens jongens, de rivierbedding is scherp en glibberig. Het water is net ijswater Ik ga alleen achter Johan aan.’ zegt hij.

‘Wij gaan ook mee hoor! We blijven hier niet!’ schreeuwt Abdul in paniek.

‘Nee, daar komt niks van in.

Ik ga niet over die gladde stenen heen en terug. Het water is steenkoud.

Ik kom terug met Ellen!’

Johan knikt goedkeurend.

Rachid springt het water in en de anderen blijven op de kant staan.

De jongen stuntelt door het kolkende water.

‘Plons,’ Rachid glijdt uit, hij stoot zijn knie tegen een rotsblok en gaat kopje onder.

Hij probeert te zwemmen maar het water sleurt hem mee.

Wanhopig probeert hij zich aan rotsblokken vast te houden.

De rotsblokken zijn echter erg glibberig van het alg.

Abdul schrikt als hij het ziet gebeuren, hij neemt een aanloop en springt zijn broer achterna.

De zaklantaarn bindt hij met de mouwen van zijn trui om zijn hoofd.

‘Hou vol Rachid, ik kom je helpen!’

Wonderwel glijdt Abdul niet uit omdat hij zijn laarzen aan heeft die vol water staan.

Zijn kleding wordt nat van het opspattende



water.

**Zwoegend
plonst hij door
het ijskoude
water.**

**Hij wordt zowat
tegen de kant
opgesmeten en
weet zich maar
net staande te
houden.**

Dan loopt hij

**naar de tunnelwand, daar liggen veel
rotsblokken.**

**Hij komt tot zijn dijen in het water en springt van
het ene naar het andere rotsblok.**

**Rachid heeft het moeilijk, hij heeft geen grip op
de bodem. Het water klotst en spoelt over zijn
gezicht. De plek waar hij drijft is erg diep.**

**Hij spoelt langs een rotsblok en kan zich er met
moeite aan vastklampen.**

**Abdul staat vlakbij tegen de wand en haalt zijn
trui van zijn hoofd.**

De zaklantaarn houdt hij stijf onder zijn oksel.

**‘Grijp die trui, Rachid!’ Hij plonst met de trui in
het water.**

**Rachid durft de trui niet te pakken uit angst de
grote steen los te laten.**

**‘Jij moet die trui nu echt proberen te pakken.
Wil je soms verdrinken!’**

**Rachid probeert tevergeefs de trui te pakken, hij
durft de steen niet los te laten. Hij is bang om
weg te spoelen.**

**‘Laat die steen los!’ schreeuwt Abdul, hij gooit
de trui weer voor Rachid.**

**‘Ik heb hem!’ Rachid heeft een mouw te pakken.
Abdul trekt uit alle macht aan de andere mouw.
Rachid klautert op de rotsen waar zijn broer
staat.**

Hij rilt van de kou.

**‘We moeten toch door het w, water.’ bibbert hij:
‘we moeten naar Ellen.’**

**‘Wij kunnen het beste aan deze kant blijven
lopen.’ maant Abdul, hij neemt de leiding.
Klappertandend loopt Rachid door het koude
water Abdul achterna.**

**Johan laat zich weer zien, hij heeft van het hele
gebeuren niets gemerkt.**

Hij is ondertussen bij Ellen geweest.

**Hij zweeft voor de jongens uit en blijft hangen
bij het plekje waar Ellen zat.**

**Abdul wijst: ‘op de één of andere manier moeten
we toch die kant op. Daar moet zij ergens zijn.’**

**‘Horen jullie ons nog?’ gilt hij naar de anderen
die achtergebleven zijn.**

Het kolkende water overstemt hun stemmen.

‘Ja,’ klinkt het uit de verte.

**‘Rachid is gered jongens, maar we zijn nog niet
bij Ellen!’**

HOOFDSTUK 16

DE SCHATKAMER.

‘We wachten wel!’ klinkt het boven het lawaai van het water uit.

Johan verdwijnt eensklaps.

‘En nu?’ Abdul zegt dat nogal hard, Ellen hoort hem.

‘Abdul! Ik zit hier!’

‘Waar zit je dan?’

‘Er is een deur aan deze kant!’

‘Een deur, ik zie geen deur!’ schreeuwt Abdul.

‘Ik zit opgesloten in een echte schatkamer!’ roept Ellen.

Abdul’s zaklantaarn gaat spontaan uit.

Alles is zwart.

‘Ellen, we zien niks meer. Ons licht is uit!’

‘Johan komt!’ schreeuwt Ellen.

Johan verschijnt dwars door de muur.

Hij straalt een flauw wit licht uit.

‘Nou ben jij onze lamp.’ zegt Abdul.

Johan zweeft naar de deur en blijft daar hangen.

‘Ik zie wel een deur maar er zit geen deurkruk op!’ Abdul bonkt tegen de deur.

‘Er mag maar één van jullie binnen.

De andere moet voor de deur blijven zitten.’ maant Ellen.

‘Nog al leuk in het donker!’ Rachid vindt het maar niks.

‘Hoe gaat die deur open?’ vraagt Abdul.

‘Je moet er met je rug tegenaan gaan zitten. Ergens onderaan zit iets, waardoor de deur opengaat!’

Rachid zit tegen de deur, hij voelt of er ergens een hendel of iets anders is.

De deur gaat plots krakend open.

‘Hoe heb jij dat nou gedaan?’ vraagt Ellen.

‘Ik kon een paneel verschuiven. Ik blijf wel tussen de deur staan.’

Het is een zware deur, Rachid kan de deur niet langer tegenhouden, de deur piept en knarst.

Langzaam valt hij dicht en duwt Rachid de donkere gang in.

‘Het ziet er naar uit dat ik toch in de gang moet wachten.’

Johan komt Rachid gezelschap houden.

‘Zou jij even kunnen kijken hoe het met Jan en Peter gaat? Ik ben erg ongerust.’ vraagt Rachid.

Johan zweeft over het water naar de achtergebleven kinderen.

Dat is net op tijd want Peter wil net het water ingaan.

Johan roept: ‘Ellen komt zo, ga niet het water in!’

Peter hoort Johan niet maar Jan wel.

‘Mogen wij niet in het water?’ vraagt Jan.

‘Nee daar blijven! Het is te gevaarlijk!’

‘Johan zegt dat wij het water niet in mogen.’

Hij zegt dat het te gevaarlijk is en Ellen komt zo.’

Peter doet zijn laarzen weer aan.

‘Ik ga weer terug.’ zegt Johan.

‘En wij dan?’ vraagt Jan.

‘Kalm blijven kerel, wij zijn spoedig bij jullie.’

Johan zweeft weg.

Rachid is blij Johan te zien, die geeft een beetje licht zoals de maan.

Abdul en Ellen zijn dingen aan het uitzoeken die gemakkelijk mee te nemen zijn.

‘We gaan straks alles eerlijk verdelen hoor.’



grinnikt Ellen.
Abdul is het met
haar eens.

‘Ik neem het
schilderij ook
mee.’ zegt Ellen.

‘Die kan niet
mee door het
water, dan
spoelt de verf
eraf.’ weet
Abdul.

‘Rachid, wil jij hier ook kijken?’ vraagt Ellen.

‘Graag, maar dan moet iemand de deur
bedienen. Kom hier dan zal ik voordoen hoe de
deur opengaat.’

Hij verschuift het deurpaneel waarna de deur
spontaan opent.

Het licht van Ellens zaklantaarn schijnt op het
skelet van Johan. Rachid gilt.

‘Rustig Rachid, dit is Johan kijk maar goed.’
wijst Abdul.

Nu ziet Rachid ook de gelijkenis met het spook
dat dezelfde kleding aanheeft.

Johan kijkt ontzet naar zijn vergane lichaam.

‘Ben ik dat?’ zegt die verbouwereerd.

Hij herinnert zich ineens dat het hem allemaal
bekend voorkomt.

‘Hier ben ik dus doodgegaan?’

‘Zie je nou wel.’ reageert Ellen.

Als Johan had kunnen huilen dan zou hij dat zeker gedaan hebben, maar spoken kunnen niet huilen.

‘Ellen, hoe moet ik nou naar de hemel?’

Zij fluistert met Rachid: ‘ik weet niet wat ik moet antwoorden, hij wil naar God.’

Daarop zegt Rachid: ‘als Allah weet dat jij zo behulpzaam bent, komt hij je wel halen.’

Ellen is het eens met Rachid.

Johan kijkt verlegen. ‘Wie is Allah?’

‘Weet je dat niet eens, dat is God.’ zegt zij.

‘Dezelfde.’ zegt Rachid.

‘Ik hoop maar dat God mij haalt, alhoewel ik best bij jullie wil blijven.’ twijfelt Johan.

Rachid kijkt verrukt in de schatkamer, hij lacht: ‘ik zal nooit te hoeven werken en mijn hele familie ook niet! Kijk eens wat een goud hier ligt!

We kunnen toch niet alles mee krijgen?

In onze rugtassen past maar een klein beetje!’

Abdul heeft een goed idee. Hij wil de trui waarmee hij Rachid gered heeft, dichtknopen. De onderkant wil hij, zoals een zak, vullen met goud en sieraden.

‘Doen jullie hetzelfde met de kleding die jullie aan hebben, prop alles vol.’

Dat doen zij om beurten, want iemand moet in de gang blijven.

Zij nemen zo veel mogelijk mee.

‘Dat wordt een gesjouw! Wij gaan nu terug!’

Abdul maant: ‘jullie moeten vlak achter mij blijven lopen, hoor!’

De kinderen lopen langs de tunnelmuur door het woeste water omdat het daar ondiep is.

Johan is bij Jan en Peter.

‘Ze komen eraan.’ lacht hij.

‘Ik wil wat zeggen jongens,’ zegt Ellen: ‘zodra wij boven zijn moeten wij Johan’s skelet begraven.’

‘Dat wordt nog een heel gedoe dat kan niet zomaar.’ weet Rachid.

‘Misschien kan hij dan pas naar de hemel.’ merkt Ellen op.

‘Ik zal het mijn vader vragen die weet nogal veel.’ zegt Rachid.

Ellen verliest een gouden ketting uit haar jaszak, het valt in het water. Zij bukt voorover om het te pakken. Plotseling struikelt zij voorover in het wilde water.

“Plons!”

‘Wat doe je nou!’ schreeuwt Rachid geschrokken, hij kan haar nog net vastgrijpen omdat hij achter haar loopt.

Ellen is kleddernat.

Rachid zegt boos: ‘je zou weggesleurd worden door het water. Als ik niet achter je zou lopen, was je weggespoeld sufferd!’

‘Ha, ha!’ Ellen vindt het nog leuk ook, al zijn er heel wat sieraden in het kolkende water verdwenen.

Peter is blij als Rachid, Abdul en Ellen op de kant klauteren. ‘Gelukkig, daar zijn jullie eindelijk.’ zegt hij opgelucht.

Jan zit op de grond met zijn voeten in het koude



water.

**‘Ik heb me
lekker
gewassen,
jullie ook?’**

**‘Wij hebben
ons niet
gewassen,
wij zijn bijna**

**verdronken.’ Ellen rilt van de kou: ‘ik moet droge
kleding aan.’**

Jan haalt vlijtig droge kleding uit zijn tas.

Hij brengt de schone kleding bij Ellen.

**‘Heb je het koud? Ga dan even in de slaapzak
liggen.’ zegt hij bezorgd.**

**‘Ik sla de slaapzak straks wel om mij heen dan
word ik wel weer warm.**

**Zij doet snel een trui van Jan aan maar die is
veel te klein.**

**‘Peter? Mag ik van jou een trui en ondergoed
lenen? Van mij is alles nat en dit is te klein.’**

‘Best.’ zegt Peter en geeft haar zijn tas.

**In een donker hoekje hijst Ellen zich in Peters
kleding.**

**‘Gelukkig heb ik mijn spijkerbroek en mijn trui
van tevoren uitgedaan.’ glimlacht Rachid.**

**Johan is vlak bij hem, hij kijkt tevreden om zich
heen, opeens heeft hij vrienden gekregen.**

Hij is niet meer van plan om zich te verstoppen.

HOOFDSTUK 17

JOHAN VERKENT DE TUNNELS.

Johan wil proberen de kinderen te helpen door de weg terug te vinden.

De kinderen vertellen elkaar laaiend enthousiast over de schatkamer. En dat er nog meer goud, zilver, diamanten en andere dure voorwerpen liggen.

**Peter is jaloers: ‘jammer dat ik het niet kan zien.’
Waarop Abdul zegt: ‘het was niet makkelijk om door het snel stromende water te moeten lopen.’
Rachid knikt.**

‘Ik wil ook goud!’ jammert Peter, hij ziet alle mooie spullen.

‘We gaan dit eerlijk delen hoor!’ zegt Rachid.

Alle munten, kettingen, armbanden en edelstenen worden uitgespreid op de grond gelegd.

**Peter kijkt zijn ogen uit. ‘Wat mag ik hebben?’
Rachid sorteert de edelstenen op kleur.**

‘Ik maak zo meteen drie bergjes, want we hebben drie families.’

Ellen protesteert: ‘ik geef echt’ niet alles aan mijn moeder hoor! Ik wil zelf ook wat houden!’

‘Je mag misschien een parelketting houden of wat diamanten, voor later.’ sust Rachid.

Abdul is blij dat zijn familie rijk wordt.

‘Ik heb ook een kroon meegenomen.’

Rachid laat die aan Peter zien.

‘Ik geef hem aan de nieuwe koning, hij is nou nog prins.’

Ellen pruttelt boos: 'hij heeft toch genoeg kronen?'

'Wat moeten wij nou met een kroon!' legt Rachid uit: 'moeten we hem omsmelten en er neusringen van maken?'

Ellen schaterlacht: 'nee, een kroon hoort bij een koning.'

Er liggen drie hoopjes goud en edelstenen.

Rachid heeft alles eerlijk verdeeld.

Nu heeft hij honger. 'Ik heb een razende trek in een broodje pindakaas. Jullie ook?'

Hij haalt een brood uit zijn tas en breekt er vijf stukken af.

Hij smeert er met zijn zakmes pindakaas op.

'Zeg Rachid, weet jij misschien of het oud en nieuw is?' vraagt Jantje.

'We hebben hier al twee keer geslapen, dus is het één januari vandaag. Gelukkig nieuwjaar!'

Rachid geeft Ellen een zoentje en de anderen een hand.

Jan huilt: 'ik wilde zo graag opblijven en het vuurwerk zien!'

Rachid denkt aan zijn vader die hen waarschijnlijk aan het zoeken is.

'Wat zullen zij verdrietig zijn.' denkt hij.

Johan merkt dat Rachid aan het piekeren is.

'Jan, wat is er met Rachid?' vraagt hij.

'Weet ik veel, ik ben boos!'

'Waarom ben jij dan boos?' vraagt Johan.

Omdat het nieuwjaar is, ik heb geen vuurwerk gezien.'

Johan zweeft naar Ellen.

**‘Welke datum is het?’ vraagt hij.
‘Het is nu 1 januari 2007. Wanneer ben jij eigenlijk geboren?’
‘In het jaar 1818, 11 mei.’ antwoordt Johan.
‘Elf mei, achttien, achttien.’ herhaalt Ellen.
Rachid rekent: ‘dan wordt hij dit jaar honderd negen en tachtig.’
‘Oud zeg!’ zegt Jan.
‘Maar eigenlijk, is hij nog steeds zeventien.’ rekent Rachid.
Ellen gelooft het wel, zo goed kan zij nog niet rekenen.**

**Johan vindt het gek dat hij al zo oud is.
‘Ik heb helemaal niet gemerkt dat er zoveel jaren voorbij zijn gegaan. Het lijkt net of het allemaal gisteren is gebeurd.’
Hij vindt het nog steeds gek dat hij een spook is.
‘Ik vind het jammer dat ik niet meer kan eten, het ziet er allemaal zo lekker uit.’ zegt Johan.
Ellen moet opeens lachen: ‘ha, ha, ja, dan valt het weer op de grond.’
Johan kijkt een beetje triest.
Het brood is op.
Nu deelt Rachid zijn doosjes appelsap uit.**

**Johan heeft nooit doosjes appelsap gezien omdat dat vroeger niet bestond.
Daarom vertelt Ellen wat er zoal veranderd is in de afgelopen jaren.
Johan luistert wel, maar hij begrijpt niet alles.
Eigenlijk begrijpt hij een heleboel niet.
Ellen geeft de moed op om Johan te vertellen wat een tv is of wat een computer is.**

Het is allemaal teveel voor Johan.

‘Ik ben erg moe, ik zal even kijken hoe laat het is.’ geeuwt Rachid.

‘Ga dan slapen.’ zegt Jantje.

‘Vinden jullie dat niet erg?’

‘Hoe laat is het dan?’ vraagt Peter.

‘Mijn horloge staat stil, er zit water in denk ik.

Ik wil slapen.’ zegt Rachid.

‘Laten wij dan allemaal maar gaan knorren, ik ben ook moe.’ geeuwt Peter.

Zij maken weer een slaapplekje.

Johan verkent de gangen.

Hij komt in een ruimte terecht waar ook water is.

Het is daar ook wat lichter en er groeien planten.

Johan heeft deze ruimte nog nooit eerder gezien.

Hij blijft een tijdje genieten van al het moois wat hij ziet.

‘Het is een tijd geleden dat ik planten heb gezien. Wat ben ik toch dom geweest.



Waarom ben ik nooit verder gekomen dan de kast.’

HOOFDSTUK 18 PUCK DE BUURVROUW.

Bovengronds is iedereen op zoek naar het vijftal.

Overall hangen foto's van de kinderen tegen bomen, lantaarnpalen en in openbare gelegenheden. Iedereen praat over de kinderen.



Er gaan de wildste verhalen rond. Niemand weet wat er precies gebeurd is.

Mama poetst van de zenuwen haar hele huis.

Haar handen en benen trillen.

Zij denkt aan hele enge dingen.

Misschien zijn de kinderen dood.

De politie weet niet meer waar ze moeten zoeken. Er moet ook nog een opsporingsbericht in de krant en op de tv komen.

Anderen kunnen misschien wat meer over de kinderen vertellen.



Ergens op een zonnig terras in Tenerife zit Puck, de buurvrouw van nummer negentien.

Zij viert haar vakantie.

Voor haar staat een schaalpje aardbeienijs.

Puck kijkt naar de mooie blauwe zee en naar de

wuivende palmen.

Zij heeft zin om de krant te lezen.

Vlakbij haar staat een krantenrek met buitenlandse kranten.

Zij pakt de telegraaf en rekt die af.

Dan loopt zij haar tafeltje terug en legt de krant daarop neer.

‘Eerst mijn ijs op eten, daarna ga ik lekker lezen.

Zij denkt nieuwsgierig: ‘wat zou er in ons kleine koude kikkerlandje gebeurd zijn?’

Ze neemt een hapje ijs. De krant ligt dubbel gevouwen.

Zij ziet een stuk van een foto en een woord vermist.

‘Vermist?’

Haar ijscoupe schuift zij opzij en de krant vouwt zij open.

Op de voorpagina staat: ‘Vermiste kinderen nog niet gevonden.’ Zij leest het artikel.

‘Er wonen een paar kinderen in mijn straat! Wacht eens, is dat niet het meisje dat in het oude huis woont?’ Ze zet haar leesbril op, zo kan zij de foto wat beter te bekijken.

‘Arme kinderen.’ Puck begint weer aan haar ijs. Ze vindt het erg naar voor de kinderen.

Een tafel naast haar zitten Nederlanders

Eén ervan zegt: ‘ik zie dat u daar een krantje heeft. Erg hè, van die kinderen?’

‘Ja heel erg, er zijn een paar uit mijn straat bij.’ zegt Puck, zij herinnert zich ineens dat het meisje een zaklantaarn nodig had.

Er was iets met een geheime kamer.

‘Een geheime kamer?’ Puck veert op en schreeuwt: ‘ik weet waar ze zijn!’

De Nederlanders naast haar denken dat zij gek is. Geschrokken gaan zij ergens anders zitten.
'Ik moet bellen, waar is mijn telefoon!'

Ze belt haar zus.

'Luister eens Roosje, je moet voor mij naar het politiebureau!'

'Waarom, is er iets gebeurd?' vraagt haar zus.

'Staat er in jouw krant ook een artikel dat er kinderen uit ons dorp vermist worden?'

'Ik heb geen krant Puck, dat weet je toch. Ik weet wel dat ze vermist worden. Ik heb zelf ook meegeholpen hen te zoeken.'

'Ik weet waar ze zijn!' zegt Puck enthousiast.

'Hoe kan jij nou weten waar die kinderen uithangen!'

'Dat kleine meisje uit mijn straat vertelde dat zij een geheime kamer had ontdekt. Ze had een zaklantaarn nodig.'

Roosje lacht haar zus uit.

'Het is echt waar!' moppert Puck.

'Een geheime kamer, waar dan?'

'Twee van die kinderen wonen in dat oude huis, op nummer dertien. Het zou best kunnen, toch?'

Puck krabbelt op haar wang.

'Tja, het is een zeer oud huis wie weet.' zegt Roosje.

'Ga je dan?' smeekt Puck.

'Ach, ik heb zo vaak ergens voor gek gestaan, ik ga wel.' zegt Roosje.

'Dank je wel, zus.'

Roosje legt haar telefoon neer.

Zij trekt haar jas aan en loopt naar de politiepost. Gelukkig is er iemand.

‘Wat kan ik voor u doen?’ vraagt de dienstdoende wijkagent.

‘Ik ben Roosje Pronk, mijn zus woont in dezelfde straat als Ellen Lubbers.

Zij belt me net uit Spanje, zij weet waar de vermiste kinderen zijn. Er moet ergens in hun huis een geheime kamer zijn.’

De agent lacht: ‘ik weet niet of het hier om een grapje gaat, maar wij kunnen natuurlijk daar even een kijkje nemen.’

De agent schrijft de namen en de adressen op van Puck en haar zus.

‘Als we wat meer weten, laten wij het u horen.’ Hij schuift het velletje papier opzij en gaat verder met zijn werk.

Het papier glijdt van het bureau op de grond, het komt naast de prullenbak terecht.

Roosje loopt naar huis en belt met Puck.

‘Ze bellen me nog, je hoort morgen meer.

Doei Puck! Prettige vakantie!’

‘s Avonds om halftwaalf belt Roosje de politiepost. Er neemt een andere agent de telefoon op.

De agent is niet op de hoogte over de geheime kamer.

Roosje vertelt de agent over Puck en de geheime kamer.

De agent denkt dat hij een gek aan de lijn heeft. Hij gelooft Roosje niet.

‘Ik moet toch iets doen?’ denkt Roosje boos: ‘ik ga gewoon naar dat adres.’

Zij doet haar jas aan en holt naar de Beekstraat 13. Er staat een politieagent voor de deur.

‘Bent u familie?’

‘Nee,’ zegt Roosje.

‘Dan moet ik u vriendelijk verzoeken hier weg te gaan.’ zegt de agent.

‘Maar, ik moet...’

‘Wilt u hier weggaan!’ De agent komt op haar af.

‘Maar, ik moet de moeder...’

‘Niks daarvan, als u niet gauw weggaat arresteer ik u.’

Roosje zegt binnensmonds lelijke woorden en loopt naar de overkant.

Zij denkt: ‘de ouders van dat lieve meisje hebben zeker politiebescherming gekregen tegen overlast van nieuwsgierige mensen. Misschien was het wel een stormloop daar.’

Ze wandelt naar huis.

‘Ik ga zo naar bed, ik zie morgen wel, ik heb het in ieder geval geprobeerd.’

Roosje piekert ‘s nachts wat zij nog kan doen.

‘Ik kan de burens vragen om die agent af te leiden. Ik ga morgenochtend maar even buurten.’

De volgende ochtend wordt zij uit bed gebeld.

‘Hallo Roosje heb ik je uit bed gebeld?’ vraagt Puck.

‘Ja, maar dat is niet zo erg.’ zegt Roosje die ondertussen haar wekker pakt.

‘Heb je al wat gehoord? Zijn ze al terecht?’ vraagt haar zus nieuwsgierig.

Roosje antwoordt teleurgesteld: ‘ze geloven mij niet en er staat bewaking voor hun deur. Ik kom er niet langs.’

Puck reageert boos: ‘nou..., dat is erg! Ik kom naar Nederland terug! Ik weet nog niet hoe laat ik thuis ben. Ik bel nog wel.’

Roosje twijfelt: ‘misschien is er helemaal geen geheime kamer.’

Toch bedenkt zij plannen om de kinderen te redden.

Zij besluit het met haar burens te bespreken.

Roosje wacht ongedurig tot haar klok tien uur slaat.

‘Nu zijn de burens wel aan de koffie.’ denkt zij. Ze doet haar vestje aan en klopt op hun deur.

De burens zijn reuze blij met hun bezoek.

‘Kom binnen, ga zitten, wil je een kopje koffie?’

‘Graag,’ zegt Roosje en vertelt hen over Puck en de vermiste kinderen.

Zij vertelt over de geheime kamer en de agent voor de deur.

‘We kunnen de pers bellen of de tv,’ prakkiseert de buurman: ‘stel je voor dat de kinderen stikken in die geheime kamer.’

Niet veel later rinkelt Roosjes mobile telefoon.

‘Hallo Roosje, ik ben denk ik om drie uur thuis. Onderneem niks, want ik heb een plan.’ zegt Puck.

‘Wat voor een plan?’

‘Ik heb met een meneer gesproken van SBS 6. Vanmiddag gaan we naar de geheime kamer.’

Wat Puck niet weet is, dat de meneer van de tv allang voor Ellens huis staat.

De buurman doet zijn tv aan.

**Er is nieuws en dat wil hij altijd zien.
De nieuwslezeres zegt: 'zoiest is bekend
geworden waar de kinderen zich waarschijnlijk
bevinden.
In hun ouderlijk huis zou een verborgen ruimte
zijn. Waarschijnlijk zijn zij vast komen te zitten.'**

'Nou ja!' reageert Roosje.

**Ook in de politiepost worden zij op de hoogte
gebracht. Daar begint de zoekactie naar het
stukje papier met het adres van Puck en Roosje
Pronk.**

**'Tja, ik dacht dat hier een gek kwam binnen
wandelen.' zegt de agent die alles genoteerd
had. De andere agent zegt maar niets, hij had
helemaal niets genoteerd.**

**Zij besluiten beiden bij Ellens huis langs te
gaan. Zij willen zien of er een geheime kamer is.
Ad doet de deur open.**

**'Een geheime kamer? Zijn jullie soms gek
geworden? Wij hebben overal de muren betast
er is hier echt geen geheime ruimte!'**

**De agenten willen alle kamers van boven tot
onder zien.**

**In de huiskamer staat de televisieploeg van SBS
6, zij willen ook rondkijken.**

**Het wordt een rommeltje in het huis en dat wordt
almaar erger.**

Tientallen vreemde mensen rennen het huis in.

HOOFDSTUK 19 HONRADO DE REDDINGSHOND

In Ellens kast wordt ook gekeken, maar niet goed genoeg.

Op een gegeven moment is Ad het zat.

Hij is kwaad en schreeuwt tegen iedereen dat zij zijn huis uitmoeten.

Ondertussen is Puck thuisgekomen, zij belt haar zus.

‘Roosje, ik ben thuis. Hiernaast is het een gekkenhuis. Ik zet mijn wasmachine aan en kom daarna naar jou toe.’

‘Nee, Puck ik kom naar jou toe,’ reageert Roosje: ‘ik neem mijn burens mee.’

‘Hebben zij de kinderen dan nog niet?’

‘Wij hebben hier de tv aan, iedereen is het huis uitgesmeten door de vader van Ellen en er is geen geheime ruimte gevonden.’ antwoordt Roosje.

‘Kom dan maar, ik zal koffiezetten.’

Puck probeert het telefoonnummer van de Ellens familie op te vragen maar dat is geheim.

Na een kwartier staat Roosje met haar burens voor de deur.

Puck vertelt onder het genot van een kopje koffie haar nieuwe plan: ‘het zit zo, voor de deur staat er bewaking en de achterkant wordt niet bewaakt.

We gaan over de schuttingen klimmen van hier naar daar.’

‘Dat is een dwaas idee. Ik zie mezelf echt niet gaan klauteren hoor.’ pruttelt Roosje.

‘Laat uw vorige idee eens horen?’ vraagt de buurman.

‘Ik had de tv gebeld en wilde samen met hen naar binnen, en...’

‘En dat was uw plan? Ik heb een beter idee, ik ben naar het archief van het gemeentehuis geweest.

Ik heb ontdekt dat het huis vroeger veel groter was. Er zijn tunnels onder de grond die naar de zee leiden. Die werden vroeger gebruikt voor smokkelwaar. Ik heb mijn broer gebeld want die heeft een bijzonder hondje. Die hond kan goed sporen ruiken.

Hij kan ook mensen redden die onder puin bedolven liggen. Het is een echte mensenredder.

Er komen straks reddingswerkers, die nemen de hond mee.’

Het wordt het druk in Puck haar huis.



De hond wordt gebracht. Daarna belt Puck met de regionale tv want die moet straks alles filmen. Het plan is, dat zij stiekem met ladders langs de achterkant gaan.

Puck vertelt haar burens dat er vanavond mensen door hun tuinen lopen.

Nu moet er nog wat op verzonnen worden om zonder inbraak het huis binnen te komen.

Puck heeft al een goed idee.

‘Vanavond moet iemand de hond in de tuin van Ellen zetten. Waarna iemand over de schutting moet roepen, buurvrouw, mijn hond is onder de schutting doorgekropen! Mag ik hem komen halen? Dan moet iemand aan Ellens moeder zeggen wat de hond zoal kan.

En dat de hond een geheime plek zo vindt. De reddingswerkers hoeven dan niet door de tuinen te lopen, zij kunnen gewoon door de voordeur.’

Het is duister in de tuinen.

De buurman zet de ladders tegen de schuttingen.

Alle burens kijken nieuwsgierig toe.

Daarna gaat hij met de hond ladder op, ladder af.

Hij zet de hond stiekem in Ellens tuin.

Ondertussen filmt de cameraman van de regionale tv alles, dat live wordt uitgezonden.

De hond holt vrolijk door de tuin, hij blaft luidkeels.

Ellens moeder is in de keuken bezig en ziet tot haar verbazing dat er een hond door haar tuin rent. Verbaasd doet zij de deur open.

‘Waar kom jij nou vandaan?’

Opeens klinkt er een stem: ‘buurvrouw?’

Ellens moeder ziet niemand.

‘Buurvrouw, mijn hond is onder de schutting doorgekropen, mag ik hem komen halen?

Hij heet Honrado! Dat betekent braaf in het Spaans!’

Puck klautert via de ladder de tuin in van Ellens moeder.

‘Waar is dat gat dan? Waar is de hond onderdoor gekomen? Ineke tuurt in de donkere tuin.

‘Daar!’ Puck wijst naar een heel erg donkere hoek.

‘Weet u, dit is een hele knappe hond, hij kan namelijk mensen redden die ergens onder liggen. Niet onder je bed hoor, maar echt onder steen.’

Ineke aait Honrado. ‘Wat een knappe hond.’ Zij klopt op zijn vacht. Honrado kwispelt stevig.

‘U bent toch die moeder van die kinderen die vermist zijn?’

‘Ja.’ Ineke kijkt ineens heel treurig.

‘Als’ er een verborgen ruimte in uw huis is, kan deze hond die echt wel vinden.’ zegt Puck.

‘Ach, in ons huis is nergens een verborgen plek!’

‘Mag ik het met deze hond proberen?’ vraagt Puck. ‘Ik heb er niets op tegen. Ik overleg het eerst met mijn man, komt u binnen.’

Ineke loopt naar de huiskamer.

Puck wacht in de keuken. ‘Honrado Zoek!’ commandeert zij.

De hond rent de trap op en holt Ellens kamer binnen.

Hij blaft in de kamer en krabbelt tegen de kastdeur.

‘Mevrouw, de hond is naar boven gelopen. Haalt u hem even?’

Ad komt naar de keuken hij vraagt: ‘bijt hij niet? Ik heb liever dat u meeloopt.’

Honrado krabbelt vlijtig tegen de kastdeur, hij jankt.

‘Ik geloof dat hij wat heeft gevonden.’ zegt Puck.

Ad opent de kastdeur.

De hond laat zich niet tegenhouden maar springt over de doos. Hij verdwijnt achter de badjas.

De badjas valt.

Het gat in de muur is zichtbaar.

De hond blaft ergens in de diepte.

Ad kijkt verschrikt naar de opening in de muur.

‘Toevallig hebben wij een feestje van reddingswerkers. Ik haal hen.’ zegt Puck.

Zij holt de trap af en loopt de voordeur uit, pal langs de agent die verbaasd opkijkt. Ze rent naar huis.

De mannen staan te trappelen van ongeduld.

Zij hebben alles bij zich wat ze nodig denken te hebben.

Ad laat de geheime ruimte aan zijn vrouw zien.

Hij vertelt over het feest bij de burens.

‘Zet de deur open! Straks komen er reddingswerkers en zeg de agent dat hij weg moet gaan.’

Alle mannen stommelen de trap op naar Ellens kamer. Ad wijst naar de kast.

‘Daarin moeten jullie zijn, mag ik mee?’

‘Liever niet, we hebben waarschijnlijk alle mannen nodig. Wij kunnen niet aldoor op u letten.’

Alles wordt de kast uitgesmeten. Ad legt Ellens spullen netjes op Ellens bed.

‘Ik ben toch nieuwsgierig.’ denkt hij.

Hij stapt de kast door en staat boven aan de geheime trap.
Het schijnsel van de kastlamp is maar net genoeg om vier treden te verlichten.
Uit de diepte hoort hij mensen met elkaar praten.
De hond blaft er voortdurend doorheen.
‘Ingestort.’ hoort hij iemand zeggen.
Daar schrikt hij erg van, hij gaat snel weer naar de huiskamer.

Puck heeft intussen eerlijk verteld wat er werkelijk gebeurd is. Zij zegt dat de hond een smoes was om binnen te komen en dat het een echte mensenredder is.
Ineke is blij dat ze nu weet waar de kinderen zijn.

‘Ik ga eventjes telefoneren,’ zegt Ad: ‘ik moet de vader van Abdul vertellen dat de kinderen in een tunnel onder ons huis zijn.’
Hij belt ook met de vader van Peter Langenhoek.

Ondertussen staat er weer een politiewagen voor de deur. Twee agenten bellen aan.
Puck doet open, zij reageert: ‘nou, nou, jullie zijn wel een beetje te laat! Gaan jullie naar de huiskamer!’

Ineke vertelt de politie dat Honrado de geheime ruimte heeft gevonden en dat er beneden in de tunnels, reddingswerkers zijn.
De agenten willen ook kijken.
Ad zegt: ‘jullie moeten een zaklantaarn meenemen. Het is aardedonker beneden.’
Hij wijst hen de weg.

HOOFDSTUK 20

RACHID KLIMT NAAR BOVEN.

‘Heren,’ zegt de vader van Ellen: ‘ik ga naar de huiskamer beneden, ik verwacht bezoek.’

Hij loopt nog op de trap als de bel gaat.

Nazli, haar man en Peters ouders staan voor de deur, zij zijn vol verwachting.

‘De kinderen zijn nog niet gered, ik verwacht dat er zo iemand iets komt vertellen.’

Ad laat Ellens kast zien.

Op dat moment komen de agenten uit de kast.

‘Wij gaan nog even wat spullen regelen.

Wij denken dat we de kinderen snel zullen vinden.’

Ergens beneden zijn de kinderen al een tijdje wakker als Johan komt aanzweven.

‘Ik heb een hele mooie plek ontdekt een eindje hier vandaan. Er groeien varens en er staan paddestoelen daar is ook water.’

Ellen kijkt op: ‘hallo Johan!’

‘Willen jullie daar naartoe?’

‘Wat zei je Johan, ik deed net mijn sokken aan.’

‘Ik ben ergens geweest waar het heel mooi is, willen jullie het zien?’

‘We willen liever naar huis, jij kent toch de weg terug?’

‘Nee, die is ingestort,’ zegt hij: ‘we kunnen wel verder.’

‘Maar... zo komen wij nooit thuis!’

Ellen draait zich om naar de anderen: ‘willen jullie een mooie plek zien?’

Dat willen zij wel, Johan zweeft voor hen uit.

Het is geen gemakkelijke wandeltocht omdat er zoveel is om mee te nemen.

Eindelijk zijn zij bij de mooie plek.

Het is daar inderdaad wonderbaarlijk.

‘Kijk, hier is een klein strandje!’ gilt Jan.

Rachid kijkt naar boven, hij ziet zonnestralen.

‘Hier is misschien het eind van het tunnelstelsel. Kunnen wij naar boven klimmen? Wat is het hier mooi!’

Hij gaat in het zachte zand zitten en doet de zaklantaarn uit.

‘Speeltijd!’ gilt Jan, hij kleedt zich uit en springt het water in.

Johan geniet, het is net een vakantie.

Ellen ziet Johan niet, in het licht is Johan nauwelijks te zien. Hij is er wel.

Zij deelt de potjes babygroenten en vruchtenmoes uit.

Dat is lekker smikkelen na een tijdje brood!

Rachid vraagt hoeveel eten er nog is.

De kinderen halen alles tevoorschijn.

‘O jee, mijn brood is beschimmeld.’ bemerkt Abdul. Rachid heeft geen brood meer.

Ellen heeft gelukkig nog koeken en Peters pannenkoeken zijn ook op.

Omdat het drinken haast op is vult Rachid zijn lege colafles met het water uit het meertje.

De anderen hebben ook lege flesjes, die vullen zij ook.

Rachid kijkt omhoog: ‘ik ga straks proberen naar boven te klimmen.’

‘Ik durf niet.’ zegt Ellen.

‘Wij ook niet.’ zeggen de anderen.
Rachid pakt zijn spullen weer in en geeft zijn
rugtas aan Abdul.
‘Als het mij lukt om boven te komen, haal ik wel
hulp.’
‘Ik wil hier niet blijven zonder jou!’ jammert
Abdul angstig.
‘Misschien verdwaal je wel.’ zegt Ellen.
‘Ik ga het toch proberen!’
Rachid klimt tegen de muur omhoog.
Hij grijpt zich af en toe vast aan de planten die
tegen de muur aangroeien.
Hij is amper halverwege als zijn voet van een
stuk rots glijdt.
Hij valt en smakt hard met zijn hoofd tegen de
grond.
De kinderen hollen op hem af.
‘De muur is nogal glad van het mos dat er
tegenaan groeit.’ zegt hij.
Hij gaat zitten en wrijft over zijn hoofd.
‘Je had wel dood kunnen vallen.’ zegt Abdul:
‘ik schrok mij naar!’
‘Ja, dan hebben wij twee spoken hier!’ laat Jan
even weten.

Rachid zegt: ‘ik ga het nog een keer proberen.’
Hij klimt weer tegen de wand.
Hij gaat nu goed, hij is bijna boven.
Met bonzende harten van de spanning kijken de
kinderen hoe Rachid boven verdwijnt.
De kinderen kijken beteuterd.

‘Ik ga ook even boven kijken.’
Vliegensvlug zweeft Johan naar boven.
‘Rachid waar ben je?’

Rachid kan Johan niet horen, hij is boven in een grot die uitkijkt op zee.

Hij kijkt daar of er misschien een andere uitgang is. Er zijn alleen nauwe spleten.

Rachid klautert de grot uit, hij wil zien of hij aan de buitenkant over de rotsen kan lopen.

De zee is woest.

Hoge golven slaan kapot tegen de rotsen.

Rachid klimt steeds hoger op de rots.

Uiteindelijk is hij helemaal boven.

Nu kijkt hij uit over de zee, hij kijkt over zijn



linkerschouder en ziet alleen rotsen in zee.

Hij kijkt over zijn rechterschouder, daar is alleen zee.

Rachid draait zich helemaal om,

hij schrikt verschrikkelijk.

Achter hem is niets anders dan zee.

Waar hij nu op staat zijn niets anders dan wat rotsen midden in de zee.

Hij begint angstig aan zijn terugtocht.

Johan is ook teleurgesteld teruggegaan.

Hij had minstens een bos verwacht maar geen open zee.

Eindelijk is Rachid weer in de grot, hij kijkt naar beneden.

De kinderen voetballen met een lege fles in het zand.

‘Hallo!’ roept Rachid.

‘Kunnen we eruit?’ vraagt Peter.

‘Nee, er is alleen maar zee!’

Rachid moet naar beneden, hij hangt over de rand en tast met zijn voeten tegen de rotswand. Omdat de wand glad is van het mos krijgt hij geen grip. Rachid durft opeens niet meer naar beneden. Hij staart angstig in de diepte.
'Durf je niet naar beneden!' roept Abdul.



'Nee!'

Abdul denkt koortsachtig na hoe hij zijn grote broer kan halen.

'Waren er maar treden.' denkt hij.

Er schiet hem te binnen dat Peter een breekijzer bij zich heeft.

'Peter geef jij eens dat breekijzer?'

Peter graait in zijn rugtas tussen de gouden spullen.

'Ik geloof dat ik hem niet meer bij me heb.'

De andere tassen worden leeggegooid.

'Ik heb het breekijzer waarschijnlijk in de schatkamer laten liggen.' zegt hij onthutst.

Abdul probeert tegen de rotswand te klimmen, hij glijdt telkens terug.

Rachid blijft verstijft zitten.

'Wat moeten wij nou doen!' schreeuwt Abdul naar Rachid.

'Gaan jullie zo snel mogelijk terug! Ik denk dat het beneden behoorlijk nat kan worden want het is zo vloedtij.'

'En jij dan? Jij verdrinkt dan ook!'

Abdul sputtert angstig: 'ik ga terug naar de schatkamer om het breekijzer te halen.'
'Dat heeft toch geen zin want deze wand is erg hard. Je kunt er echt niet inkomen met dat breekijzer!' roept Rachid.

De kinderen weten niet wat ze moeten doen.
Zij kunnen Rachid toch niet achterlaten?

'Ik heb een plan.' zegt Johan.

'Wat voor een plan?' vraagt Ellen.

'Ik kan toch overal doorheen vliegen?

Ik laat mijzelf aan jouw moeder zien, dan waarschuw ik haar.'

'Dat is geen goed plan Johan, misschien hoort en ziet zij jou niet. Wij blijven gewoon hier totdat Rachid naar beneden komt.' reageert Ellen.

'Ik moet toch' wat doen,' zegt Johan.

Hij zweeft weg.

Ergens dichterbij huis, in het immense gangenstelsel plaatsen de reddingswerkers stutpalen tegen de muren.

Er hangen enorme kabels voor de elektriciteit.

Overal hangen lampen.

Het eerste deel van de gang dat eerst nog was ingestort, is opgeruimd en gestut.

Inmiddels zijn er mannen bij het tweede ingestorte gedeelte.

Daar wordt ook alles opgeruimd en muren worden gestut.

De hond is eigenwijs, hij wil niet door die tunnel, hij rent door een andere gang.

Twee mannen lopen hem na.

HOOFDSTUK 21

HONRADO IS VAN SLAG.

Even later rent de hond rondjes voor de ondergrondse rivier.

Hij snuffelt, blaft en krabbelt tegen de deur van de schatkamer.

De mannen drukken tegen de deur maar die wil niet open.

‘We moeten die deur openbreken Dirk, haal jij even materiaal om de deur open te breken?’

De hond blaft nog steeds, maar nu voor het water.

‘Volgens mij wil hij dat wij daar doorheen gaan. Ga jij anderen halen, jullie kunnen dan de rivier door. Ik breek deze deur open, misschien zijn ze hier.’

De deur is geen hindernis, de mannen hebben snel open. Wat zijn zij verbaasd als ze goud en juwelen ontdekken.

‘Er zit hier ook iemand.’ Zij wijzen naar het geraamte.

‘Dat is zeker de beveiliging.’

‘Zijn eten was zeker op, ha, ha!’

De mannen lachen.

‘Wat doen we hiermee?’

‘Weghalen.’

‘Bel jij even met de burgemeester, ik heb hier geen signaal.’

De mannen lopen naar het tweede ingestorte gedeelte terug. Daar is nu bijna alles gestut. Zij kunnen er weer doorheen lopen.

Na een half uur komt de burgemeester met zijn wethouders de schatkamer inspecteren.

‘Het geraamte moet onderzocht worden in het laboratorium. Laat hem maar voorlopig zitten totdat iemand hem komt halen. De overige zaken laat ik wel ophalen, die moeten naar het museum gebracht worden.’

De burgemeester kijkt tevreden omdat het dorp een stevige oppepper krijgt.

‘Hoe staan de zaken?’ vraagt hij aan een reddingswerker.

‘Tunnels gestut, kauwgom gevonden, poep en plas, snoep- papiertjes en een breekijzer. Lege doosjes van appelsap en chocodrank. Ook lege waterflesjes en broodkruimels. Dat was het zo’n beetje.’ zegt de reddingswerker.

‘Denkt u dat de kindertjes gauw gevonden worden?’

‘Het gaat allemaal zeer vlot, we krijgen hulp van alle kanten. Wij hebben een goede speurhond. Het zal niet lang meer duren.’ zegt de reddingswerker.

‘Mooi zo, want het stikt hier van de gangen en ze zijn allemaal hetzelfde.’

De burgemeester en de wethouders lopen terug.

De mannen die bij de ondergrondse rivier zijn hebben touwen gespannen als houvast.

Johan zweeft naar de kast, hij kijkt vreemd op als hij overal licht ziet.

Het is druk in de tunnels, overal zijn mannen aan het werk. Er zijn zelfs geen ingestorte gedeeltes meer.

**'Er komt al hulp.' denkt Johan opgelucht.
Vliegensvlug zweeft hij weer terug.
Opeens blijft hij stokstijf in de lucht hangen.
'Woef, woef, woef, woef!' blaft Honrado.
De hond ziet Johan en wordt bang van hem.
'Woef, woe, oe, oef, woef!'
'Wat heb jij opeens?' vraagt Bertus de oudste
reddingswerker. Hij aait Honrado.
De hond blaft tegen het plafond.**



Bertus ziet zijn vriend, hij vraagt: 'Piet, is hier misschien een ruimte boven? De hond staat als een gek tegen het plafond te blaffen en

**springt aldoor!' Piet kijkt naar het plafond.
Honrado is opeens boos op Piet, Johan heeft zich achter hem verstoppt. Piet vindt het niet leuk, dat de hond tegen hem gromt.
Honrado gromt niet tegen hem, maar tegen Johan.**

**'Zoek Honrado!' commandeert Piet.
Dat helpt dus niet omdat de hond al iets gevonden heeft, namelijk Johan.
'Wat heeft dat beest ineens.' moppert Piet:
'doe hem zijn riem aan, hij moet hier weg!'
'Wij gaan maar iets te eten halen. Misschien heeft het beest honger.' zegt Bertus.
Hij doet de hond een riem om en wandelt weg.**

Piet klopt met een stok tegen het tunneldak.

**‘Hier zit behalve grond, echt niks boven.’
Hij loopt met zijn spullen door de ondergrondse rivier.**

**‘Wat een woest water.’ denkt hij.
Hij houdt zich stevig vast aan het gespannen koord. Hij loopt door het water totdat hij een tunnelingang ziet. Daar vindt hij een donkerrode handdoek in een donker hoekje. Hij raapt het met een plastic handschoen op.
‘Zo, daar moet Honrado maar eens flink aan snuffelen.’**

In de verte hoort hij stemmen van andere reddingswerkers. Hij loopt eropaf.

‘Hebben jullie nog wat ontdekt?’ vraagt hij.

‘Niets, we gaan terug. Waar is Honrado?’

**‘Die krijgt voer, dat moet ook gebeuren.’
antwoordt Piet.**

‘Wij kunnen zo niet verder. Het lijkt hier wel een doolhof. Wij zouden zo verdwalen. Waar blijven ze met die hond!’

‘Jullie hebben op dit moment toch niks aan die hond, die blaft tegen het tunneldak.’ grinnikt Piet.

**‘We willen niets liever dan doorgaan.
Heb je erover nagedacht dat de kinderen misschien in gevaar zijn?’ zeggen de anderen.**

**‘Er zit op dit ogenblik niks anders op.
Ze zullen zo wel met de hond komen.’ zegt Piet.
Johan kijkt toe, hij is zich nu bewust dat niet iedereen hem kan zien.**

**Hij vindt het vreemd dat hij een spook is.
Nu moet hij snel naar de kinderen.**

‘Ellen, er is hulp onderweg.’

Ellen is blij dat te horen.

‘Gelukkig Johan, ik ben blij als ik weer in mijn eigen bed kan slapen.’

Op dat moment schreeuwt Rachid dat er golven tegen de grot slaan. Het wordt flink nat boven.

‘Je moet proberen naar beneden te komen. Misschien loopt het hier straks onder water!’ schreeuwt Ellen naar boven.

‘Ik durf niet, het is zo diep, het lijkt zo donker beneden!’

‘Je kunt beter je benen breken dan weggespoeld worden!’ roept Abdul.

Rachid probeert opnieuw grip te krijgen op de bemoste stenen.

Hij glijdt voortdurend met zijn schoenen uit.

‘Doe die schoenen dan uit, sukkel!’ schreeuwt Abdul.

Rachid roept zenuwachtig: ‘in de schatkamer was toch alles droog? Dan gaan jullie toch daarheen!’

Abdul roept wanhopig: ‘stel je voor dat het hier volloopt, wij laten jou hier niet alleen!’

Weer doet Rachid een poging naar beneden te komen.

‘Schiet op, Rachid!’

Rachid geeft de moed op, hij heeft hoogtevrees.

‘Wij gaan naar de schatkamer hoor Ellen, ik wil niet verdrinken.’ jammert Abdul.

Ellen kijkt om zich heen.

‘Er groeien hier varens en paddestoelen zoals in een bos. Hier spoelt nooit zeewater naar beneden.’

‘Hoe kan jij dat nou weten!’ schreeuwt Abdul.

‘Mijn vader zegt dat er zout water in de zee is en zoet water in de sloten, dus?’

‘Wat dus!’

‘Deze paddestoelen kunnen niet in de zee groeien, de varens ook niet.’

‘Nou ik weet toevallig dat er water van de zee in de rivieren is!’ zegt Abdul boos.

Rachid kijkt naar beneden: ‘Ellen heeft gelijk er is beneden een bron met zoet water, dat hebben we al gedronken!’

Abdul is nog niet gerust gesteld.

‘Zeewater is zout en vies.’ redeneert Ellen.

‘Zilt!’ roept Rachid.

‘Ja, blijf jij maar lekker boven zitten. Jij hebt daar dus alleen zilt water!’ schreeuwt Abdul: ‘en niks te eten, dan ga je ook dood!’

‘En geen snoepjes!’ gilt Jantje.

‘Jan, jij krijgt niets! Vanavond krijg je een snoepje.’ zegt Ellen.

Ze ploffen allemaal in het zand neer.

De kinderen zijn overtuigd dat er geen zeewater naar beneden stroomt.

De plek waar Rachid zit wordt erg nat.

Het zeewater reikt tot aan de grot en de golven slaan stuk tegen de rotswand.

‘Ik begrijp het niet.’ zegt Rachid.

‘Wat begrijp je niet?’ vraagt Abdul.

‘Het wordt hier helemaal nat, toch loopt het zeewater niet naar beneden.’

‘Gelukkig worden wij zo gered, dan halen zij jou daar wel van af.’ sust Ellen.

‘Wie zegt dat? Misschien vinden zij ons niet.’ jammert Rachid.

HOOFDSTUK 22

JOHAN ONTDEKT DIEVEN.

‘Johan zegt dat er hulp komt,’ twijfelt Ellen:
‘weet je het zeker Johan? Heb je echt iemand
gezien?’

‘Ik heb mensen met een hond gezien.’ antwoordt
Johan.

‘Kun jij ze dan niet hierheen halen?’ vraagt zij.
‘Ik kan nog wel een keertje gaan, niet iedereen
kan mij zien.’

Daar gaat Johan weer.

Dit keer zweeft hij over de ondergrondse rivier
pal langs de schatkamer.

‘Wat gek, het lijkt wel of er geen deur in zit.’
Hij kijkt dichterbij.

Binnen zijn mensen bezig het geraamte in een
kist te doen.

‘Ze gaan mij zeker begraven.’ denkt Johan.
Plots ontdekt hij dat de kamer nagenoeg leeg is.

‘Het zijn geen redders, het zijn boeven!’ denkt
Johan geschokt: ‘zij hebben alles gestolen.
Daarom komen ze niet opdagen.

Ik moet de kinderen waarschuwen.

Er is geboefte hier, misschien zijn de kinderen in
gevaar!’

Ellen slaapt net lekker, als Johan plotseling
opduikt.

‘Ellen, jullie moeten je verstoppen! Hier lopen
rovers rond! De schat hebben ze al gestolen!’

‘Denk je dat zij ons kwaad willen doen?’ schrikt
zij.

‘Als zij jullie zien, zijn jullie in groot gevaar.

Vooruit, verstop jullie!’

Ellen vertelt de anderen dat er boeven rondlopen en dat ze een schuilplaats moeten zoeken.

Rachid is ook bang geworden.

Hij wil toch maar liever niet alleen achter blijven.

Weer laat hij zich een beetje naar beneden glijden.

Heel voorzichtig, voet na voet komt hij naar beneden.

Er brokkelt een stuk steen af onder zijn voet.

Hij valt plotseling naar beneden.

De kinderen schrikken vreselijk.

Rachid ligt doodstil in het zand.

Abdul rent op hem af.

‘Leeft hij nog?’ Ellen kijkt bezorgd.

‘Hij ademt wel.’ jammert Abdul.

‘Gelukkig.’

‘Hij moet wakker worden!’ schreeuwt Abdul paniekerig. Hij schudt het gezicht van Rachid heen en weer en geeft hem tikken in zijn gezicht. Rachid doet zijn ogen niet open.

‘We moeten hem toch meenemen anders vinden de boeven hem.’ zegt Ellen.

‘Hoe moeten we hem nou meenemen. Hij is veel te zwaar.’ zegt Abdul.

‘We knopen zijn trui om zijn hoofd als een verband. Dan pakken wij hem bij zijn handen en voeten en slepen hem mee.’ zegt Peter.

Hij maakt een hoofddoek van zijn trui en strikt die om Rachid’s hoofd.

Daarna pakken de kinderen hem bij zijn armen en benen en slepen hem een donkere tunnelgang in.

Zo lopen zij een tijd in het stikdonker totdat zij moe zijn van het gesjouw.

‘Laten we hier maar even rusten, ik kan niet meer!’ hijgt Abdul.

Ellen legt haar jas onder het hoofd van Rachid.

‘Heb jij de tassen bij je, Abdul?’

‘Natuurlijk niet, ik kan toch niet alles slepen!

We hebben de tassen vergeten mee te nemen, die liggen daar nog met al onze andere spullen. Dat zullen ze nu ook wel pikken.’

‘Ons eten en de zaklantaarns zijn er ook nog,’ zegt Ellen geschrokken: ‘en waar is Johan eigenlijk?’

Hij zou ons nu kunnen helpen.’

‘Ik ga niet terug! Stel je voor dat die boeven daar zijn.’ protesteert Peter.

Jan huilt zacht.

‘Stil Jan, ze horen ons misschien! Kom maar tegen mij aan liggen. Probeer wat te slapen.’

Ellen trekt haar broertje op haar schoot en houdt hem stevig vast. Haar ogen vallen dicht en even later slaapt zij.

Peter en Abdul maken zich grote zorgen.

Stel je voor dat er iets heel ergs aan de hand is met Rachid of dat de boeven hen zouden vinden.

Zij durven helemaal niet te slapen.

‘Hoor je dat?’ zegt Peter: ‘ik hoor stemmen!’

‘Ja, dat zijn de boeven,’ schrikt Abdul: ‘volgens mij komen zij hierheen.’

De jongens zitten dicht tegen elkaar, zij luisteren gespannen of de stemmen werkelijk dichterbij komen.

'Ik geloof niet dat de stemmen dichterbij komen,' fluistert Abdul: 'we moeten toch onze spullen gaan halen, maar hoe?'

'Johan weet de weg terug, hij kan ons misschien brengen.'

Johan laat zich niet zien en van uitputting vallen de jongens in slaap.

's Morgens wordt Rachid het eerst wakker, hij heeft een vreselijke hoofdpijn en voelt zich erg ziek.

Hij tast in het duister of er een zaklantaarn in de buurt ligt.

Hij schudt Abdul wakker: 'waar is mijn tas?'

Abdul springt meteen overeind: 'o gelukkig, je bent weer bijgekomen!'

Weet jij nog hoe jij beneden gekomen bent?

Jij bent naar beneden gevallen en was bewusteloos. We hebben je met zijn vieren hiernaartoe gedragen.'

Peter is wakker geworden van het geklets, hij is blij dat hij Rachid hoort praten.

Het eerste wat hij Rachid zegt is: 'wij moeten terug naar het strandje. Alle spullen liggen daar nog.'

'Weet je dan de weg?' vraagt Rachid.

'Nee.'

Jan is ook wakker geworden, hij is meteen vrolijk en begint te zingen.

'Stil, anders horen de boeven ons!'

'Ik heb honger,' zegt Jan luid: 'hebben jullie wat te eten?'

‘Stil, nee! Onze rugzakken liggen nog op het strandje, als Ellen wakker is gaan wij terug.’ sist Abdul.

‘Misschien is het daar toch volgelopen met zeewater.’ vraagt Peter zich af.

Daar zitten ze dan, met hun rug tegen de muur in het donker.

Na een tijdje is Ellen ook wakker.

Zij rekt zich uit, zij hoort Rachid fluisteren.

‘Wat ben ik blij dat het weer goed met je gaat.’

‘We gaan terug Ellen, wij hebben geen licht en ook niets te eten en te drinken.

Onze schat ligt daar ook nog. Met een beetje geluk hebben de boeven het nog niet gevonden,’ moppert Rachid: ‘waar blijft Johan toch!’

Johan is op dat moment op boevenjacht.

Zij hebben de schatkamer leeggehaald en zelfs zijn skelet meegenomen.

Hij vindt dat alleen de kinderen recht hebben op de schat.

Hij is erg boos, ook op de hond.

Hij wil de mannen bang maken.

Daar komen alweer een paar.

‘Hoeiii! Brhoeiii!’ schreeuwt hij.

Zouden zij hem nu kunnen horen?

Nee, de mannen lopen gewoon door.

Hij gaat voor hen zweven en gaat dwars door hen heen. Het heeft geen enkel effect.

Dan ga ik de hond maar plagen.

‘Hoeiii!’ jammert Johan weer.

De hond blaft weer, hij rent heen en weer achter het spook aan.

Johan wordt bang voor de hond, want die laat zijn scherpe tanden zien.

‘Help!’ gilt Johan, hij zweeft angstig dwars door alle muren naar de kinderen.

Radeloos en luid blaffend rent de hond langs de muur heen en weer.

De reddingswerkers tekenen pijltjes op de tunnelwanden, zo lopen zij geen cirkels.

Zij worden gek van Honrado.

De hond doet altijd goed zijn werk, maar dit keer niet.

Zij besluiten de hond even bij Ellens moeder onder te brengen.

Zij vinden het erg jammer dat de hond zo van slag is. Hij heeft in het buitenland na een aardbeving, talloze mensen onder het puin ontdekt.

Ze snappen niet waarom de hond zo gek doet.

Zo hebben zij hem nog nooit meegemaakt.

Als de hond nu even verwendt wordt, kan hij daarna weer aan het werk.

Het dier kan nu eenmaal sneller de kinderen vinden dan zij.

Boven, in Ellens huis hebben de ouders van Peter, Abdul en Rachid in logeerkamers geslapen.

Zij dachten dat de kinderen snel gevonden zouden worden. Het viel allemaal tegen.

Toch hebben zij goede hoop, dat zij de kinderen levend en wel terugkrijgen.

De televisie zendt live verslag uit.

Zo heeft iedereen kunnen zien dat Honrado niet meer geschikt is om de kinderen te zoeken.

HOOFDSTUK 23

HONRADO VIND DE KINDEREN

Er bellen een heleboel mensen naar de studio om hun hond als speurhond aan te bieden. Op de voorpagina in alle kranten staat dat er maar andere mensen moeten gaan zoeken. En dat het hele reddingsteam niet deugt. Er lopen zelfs mensen met spandoeken voor de deur, met als opschrift: 'weg met Honrado, weg met de reddingswerkers' Ad wordt kwaad, hij rent naar buiten, hij roept: 'wat zijn jullie voor een ezels. Die mensen hier, doen hun uiterste best! Weg wezen!' De mensen lopen morrend weg.

Ad telefoneert met de politie: 'zet die agent maar weer voor de deur, ik word gek van al die mensen. Zij bedoelen het allemaal zo goed.' De televisie besluiten zij ook maar uit te doen.

Ineke kookt met Nazli en Emma (Peters moeder), want iedereen beneden moet nog eten.

In Ellens kamer zet Ad drie behangtafels neer en een heleboel klapstoelen. Dan kunnen de mannen tussen de middag lekker uitpuffen en eten.

Ondertussen snuffelt Honrado beneden. De hond is uitgerust met led lampjes en heeft nu ook een zendertje. Zo weet iedereen waar hij loopt.

Er is inmiddels bijna een halve dag voorbij en de kinderen zijn nog steeds niet gevonden.

In Ellens kamer zet Ineke borden en bekers neer. Nazli en Emma brengen het eten voor de mannen binnen, iedereen moet nu maar even pauze nemen. Alles wordt gefilmd door de cameraploeg van de regionale tv, zij eten ook mee, zij moeten ook aldoor werken.

Iedereen laat het zich lekker smaken en gaan na het eten meteen naar beneden.
Zij zijn hier immers niet voor een feestje.
Zij zijn van plan om vandaag de kinderen boven te halen.

Ineke kijkt uit het raam en ziet twee agenten voor de deur staan.

Er stopt een grote auto voor de deur.

Het is de burgemeester.

Ineke laat hem binnen.

‘En? Is er al nieuws over de kinderen?’ vraagt hij.

‘Nee.’ zegt Ineke.

‘Ik heb een kopie van een plattegrond bij mij.’

De burgemeester legt het uitgevouwen op de eetkamertafel.

‘Het is een plattegrond van het tunnelstelsel uit 1783, de oudste.’

Ad en de andere ouders komen om de tafel staan. Deze tunnels werden vroeger door zeerovers gebruikt om hun waar veilig aan land te brengen.’ legt de burgemeester uit.

‘Asjemenou!’ reageert Ad.

De burgemeester schraapt zijn keel: 'vanuit het huis werd alles verhandeld, volkomen illegaal.'

'Het waren dus boeven die hier vroeger hebben gewoond.' concludeert Erhan de vader van Abdul en Rachid.

Waarop de burgemeester opmerkt: 'het einde van het tunnelstelsel ligt midden op zee.'

'Och jee, misschien staat alles onder water.'
zegt Ad ontzet.

'Misschien niet, we weten op het ogenblik niets over de tunnels.

Eigenlijk weet ik deze week pas, over het bestaan van deze tunnels.' zegt de burgemeester.

'Wat een boel tunnels, het lijkt wel een labrynt!'
schrikt Emma.

'Het zit er dik in dat zij verdwaald zijn.' zegt Ad.
De burgemeester pakt de plattegrond van de tafel: 'ik ga met de plattegrond naar de reddingswerkers. Zij moeten het maar even bekijken.'

Hij loopt de trap op naar Ellens kamer.

'Ik hoop dat zij er wijs van kunnen worden.'
roept Ad hem na.

De burgemeester legt de plattegrond op de behangtafel en roept wat mannen bij zich.

Piet is nog in de tunnel, hij heeft Honrado laten snuffelen aan de donkerrode handdoek.

'Zoek!' Daar gaat Honrado.

Hij jankt voor de ondergrondse rivier.

Piet draagt hem door het wilde water, anders sleurt de stroom hem mee.

Aan de overkant laat hij Honrado weer los.

**‘Hier!’ De hond komt braaf terug lopen.
Hij laat Honrado weer aan de handdoek
snuffelen. ‘Zoek!’ De hond rent verder.
Bij de tunnelsplitsing blijft de hond geduldig
wachten totdat Piet er is.
Er lopen mannen Piet tegemoet.
‘Wij hebben nog niets gevonden, gelukkig heb
je Honrado meegenomen.’
Samen lopen zij de tunnels weer door.
Honrado loopt voorop, plotseling blijft hij staan.
Op de grond ligt een snoeppapier, hij blaft
hard.
‘Mooi zo, ze zijn hier geweest, braaf Honrado!’**

**Ze geven via een portofoon door dat Honrado
een spoor heeft gevonden.**

**‘Jullie moeten terug komen, want we hebben
hier een plattegrond!’ klinkt het door de
portofoon.**

**‘Honrado is al verder gelopen, misschien
vinden wij ze zo!’**

**De hond blaft oorverdovend hard, hij heeft een
leeg flesje gevonden.**

‘Goed zo, brave hond!’ De hond kwispelt stevig.

**De meeste mannen gaan terug voor de
plattegrond. Door de portofoon roept iemand om
dat er tunnels boven elkaar gebouwd zijn en dat
de onderste tunnels wellicht onder water staan.**

**‘Wie dit gebouwd heeft, was vast een
kunstenaar.**

**Dit is een flatgebouw onder de grond,’ grinnikt
Piet terwijl hij stevig doorloopt.**

**‘Het einde van het tunnelstelsel ligt in zee.
Het is maar dat jullie dat weten!’ zegt iemand
vanuit Ellens kamer door de portofoon.**

**‘Begrepen, we zoeken voorlopig verder.
De tunnels zijn gemarkeerd (voorzien van
pijltjes) dan weten jullie waar we zijn.’**

**Nu lopen er nog maar twee reddingswerkers en
een hond door de tunnels.**

**Honrado staat voor de volgende tunnelsplitsing
te wachten.**

**‘Alweer een splitsing,’ verzucht Piet: ‘die
kindertjes hebben kilometers afgelegd.
Misschien hebben zij aldoor rondjes gelopen.’**

‘Zielig zeg!’ zegt Bertus.

**‘Er komt geen einde aan die gangen.
Ik krijg pijn in mijn voeten.’ jammert Piet.
Bertus lacht: ‘neem Honrado nou, jammert hij
over zijn pootjes?’**

**Honrado blaft weer, hij heeft kinderkeuteltjes
ontdekt.**

‘Goed zo Honrado, brave hond.’

**De hond krijgt een hondensnoepje en een aai
over zijn kop, dan moet hij weer aan de
handdoek snuffelen.**

Honrado gaat weer vrolijk op pad.

**‘Het gaat goed zo, we zijn op de goede weg.’
zegt Bertus.**

**‘Weet je dat wij al twee uur lopen vanaf de
ondergrondse rivier?’ zegt Piet.**

**‘Grote grutten, wat gaat de tijd snel. Dat is zo’n
acht tot tien kilometer.’ zegt Bertus.**

**‘Ik heb niet voor niets pijn in mijn voeten.’
reageert Piet.**

Honrado heeft een uitgekauwd stukje kauwgom gevonden, blaffend holt hij verder.

‘Woef, woefwoef, wioef, wioef, waf, waf!’ Hij blaft in de verte.

‘Daar is wat aan de hand, moet je horen hoe raar die opeens blaft!’ Piet zet het op een hollen. Bertus sjokt achter hem aan.

‘Loop eens door Bertus! Ik zie licht in de verte!’
‘Is het niet het licht van de led lampjes van Honrado’s reddingsvest?’

‘Nee, die knipperen. Hij blaft schijnbaar om iets anders.’

Als de mannen bij de hond zijn, staan zij in een ruimte waar planten groeien en een meertje is. Boven in de grot is een gat waar het licht is. De spullen van de kinderen liggen verspreid over het zand.

Honrado jankt, hij loopt langs de grotwand heen en weer.



‘We moeten boven kijken, heb jij spullen bij je om naar boven te klimmen?’ vraagt Piet.

‘Nee,’ antwoordt Bertus: ‘ik roep even wat anderen op, die moeten dan maar komen.’

Er zijn ervaren bergbeklimmers bij, die weten hier wel raad mee.’

‘Waarom hebben de kinderen al hun spullen achtergelaten? Ik begrijp hier niets van.’ Piet krabt zich achter de oren, hij pakt zijn portofoon.

Hij geeft door dat er bergbeklimmers moeten komen.

De mannen zitten op het strandje, zij wachten op hulp en Honrado lebbert wat water te uit het meer.

‘Wat is het hier mooi.’ zegt Bertus.

Piet kijkt in de tassen.

‘Hier zitten liga’s in en babyvoer!’

‘Handig bedacht daar kun je best even op leven,’ zegt Bertus: ‘kijk nou eens!’ Hij wijst naar Honrado, die lege potjes babyvoeding uitlikt.

‘Ze hebben eten meegenomen,’ zegt Bertus: ‘ik heb het vermoeden dat zij wisten dat het een lange wandeling zou worden. Waar hangen zij nou uit!’ Honrado draait op zijn rug in het zand, hij heeft het naar zijn zin.

Na een half uur horen de mannen een bromgeluid naderbij komen.

‘Hoor jij dat ook? Daar komt iemand met een brommer of zo.’

Even later rijden er twee mannen op een scooter de ruimte in.

Zij hebben materiaal bij zich om zich naar boven te helpen, zij werken snel.

De twee mannen zijn in een oogwenk boven en verdwijnen uit het zicht van Piet en Bertus.

‘Niets!’ zegt één van de mannen over de rand.

‘Niets?’ vraagt Bertus.

‘Niets anders dan zee! We komen weer naar beneden.’ Als de mannen beneden zijn vraagt Piet: ‘willen jullie deze spullen aan de families geven?’

Hier is ook goud tussen van de schatkamer.’

‘Moet dat niet naar de burgemeester?’ vragen de mannen.

‘Nee! Dit is van de kinderen, vindersloon weet je?’ De mannen rijden met al de spullen weg.

Honrado piept voor een tunnelingang.

‘Zoek!’ commandeert Piet.

Honrado rent de gang in.

De hond rent als een bezetene van de ene gang de andere gang in, plotseling staat hij tegenover Rachid.

Doordat het donker is lichten de led lampjes van Honrado extra op.

De hond maakt een hels kabaal met zijn geblaf.

Het echoot door het gangenstelsel.

Rachid schrikt van zijn grote witte tanden, hij holt terug naar de anderen.

‘Help! Een hondsdlle hond! Vluchten jongens!’

Ellen schrikt zich wezenloos.

Zij grijpt haar broertje bij zijn hand en zet het op een lopen.

Honrado holt enthousiast luid blaffend mee.

Het hele stel rent gillend de donkere gangen door.

‘Help, daar komen de boeven!’ schreeuwt Abdul. Bertus en Piet hebben grote moeite het stel bij te houden. ‘Stop,’ roepen zij: ‘wij komen jullie halen!’

Maar de kinderen zijn in paniek.

Ze rennen als op hol geslagen paarden.

Piet markeert de muren van de gangen waar zij doorheen rennen.

HOOFDSTUK 24 HET VREEMDE LICHT.

Bertus geeft hijgend door dat de kinderen gezien zijn en dat zij in paniek aan het rennen zijn geslagen.

‘Willen jullie die kerels terug sturen met die scooter? Wij houden de kinderen haast niet meer bij. Wij zijn buiten adem.’

Plotseling verspert Johan hen de weg, hij staat midden in de gang.

Bertus ziet hem en holt krijsend terug.

‘Hoei, hoei!’ gilt Johan, hij is blij dat hij eindelijk een boef heeft verjaagd.

Piet is verbaasd als hij Bertus gillend ziet weglopen.’ Hij holt nog steeds achter de kinderen aan.

‘Stop nou toch!’

Piet zijn hart klopt snel, hij hijgt als een paard: ‘hè, hè!’

Hij heeft het benauwd en blijft staan

In de verte hoort hij de scooter aankomen.

‘Straks gaan zij er maar achteraan, ik kan niet meer.’

Hij staat voorover gebogen met zijn handen op zijn knieën.

‘Gelukkig hoef ik niet iedere dag zo te rennen!’

Het bromgeluid komt snel dichterbij.

Daar zijn de andere reddingswerkers weer.

‘Gaan jullie erachteraan jongens, ik moet hier even bijkomen.’ hijgt Piet.

De mannen op de scooter roepen Honrado terug. Als die terug komt rennen geven zij het bevel 'zoek!' De hond rent opnieuw naar de kinderen en zij rijden achter de hond aan. Ondertussen markeert de duopassagier de tunnelmuren, zodat zij straks de weg terug kunnen vinden.

Honrado drementelt alweer luid blaffend om de kinderen. De scooter haalt hen in.

'Geen paniek, geen paniek! Wij brengen jullie naar huis. Jullie mama en papa wachten op jullie.'

De duopassagier stapt af en geeft zijn helm aan Jantje.

'Achterop mannetje, jou brengen wij als eerste thuis.' Ze geven de kinderen allemaal een hand en laten hun reddingsvesten zien.

'Wij zijn reddingswerkers en zijn al een tijdje opzoek naar jullie.'

Jan wordt achterop de scooter naar huis gebracht. De duopassagier blijft achter bij de kinderen.

Hij haalt een pakje boterhammen met kaas uit zijn zak en geeft hen doosjes appelsap.

'Jullie avontuur is voorbij, wij gaan dadelijk met zijn allen in Ellens huis een feestje bouwen.'

De kinderen kijken onthutst.

Johan bekijkt het stel vanuit de zijkant van de tunnelgang.

De hond ligt rustig op de grond.

Af en toe kijkt hij naar Johan, maar hij blaft niet.

'Ik had het helemaal mis,' denkt Johan.

Het spijt hem dat hij de kinderen onnodig bang heeft gemaakt.

Even later staat de scooter er alweer.

Nu mag Abdul mee.

Hij geeft Ellen een kusje en zegt: 'jij hebt er voor gezorgd wij straks rijk zijn en dat ik niet meer bang ben in het donker.

Dankjewel lieve Ellen!'

Hij stapt achterop.

Peter geeft haar een hand: 'ik ben ook blij Ellen.'

'Ellen, zonder jou had ik nooit in spoken geloofd.' glimlacht Rachid.

'Spoken?' vraagt de reddingswerker.

Opeens komt Johan tevoorschijn.

Deze reddingswerker ziet Johan en kan hem ook horen.

'Dag,' zegt Johan.

De reddingswerker kijkt vol ongeloof naar Johan.

'Hij is onze beste vriend.' zegt Ellen glimlachend naar Johan. Hij kijkt verlegen.

'Hij is nog niet naar de hemel omdat God hem niet gevonden heeft, denk ik,' zegt Ellen:

'hij moet maar straks met ons meegaan.

'Wij houden wel van Johan.' zegt Peter.

Johan kijkt erg blij, hij denkt: 'zie je wel, ik heb echte vrienden.'

Ellen vertelt over Johan en hoe oud hij is.

Zij vertelt over de schat en over het geraamte.

De reddingswerker kijkt vol ontzag naar Johan.

Dan wijst hij naar de aansnorrende scooter.

‘Straks krijgen jullie precies te horen wat er allemaal gebeuren gaat. Daar is de scooter weer. Peter gaat dit keer mee, straks zijn jullie aan de beurt.’

Ellen wil het laatst, zij wil in alle rust met Johan praten.

‘Je mag nooit meer in de kast en nooit meer in de tunnels. Jij moet voortaan, zolang je nog niet door God gehaald bent, bij ons blijven wonen.’ Johan knikt.

Opeens wordt de tunnelgang fel verlicht. Er komt een vreemde glinstering dichterbij. Honrado begint zacht te janken en de reddingswerker schrikt zich een pukkel.

Ellen staart met haar mond wijd open in het licht.

In dat licht verschijnt een vrouw in een pastel gekleurde ouderwetse jurk.

Zij draagt een grote bloemenhoed en draagt een parasol bij zich.

‘Mama!’ roept Johan.

De vrouw spreidt haar armen en Johan verdwijnt in het licht.

Dan is het plots weer aardedonker in de tunnelgang.

‘O nee, wat snel!’ schrikt Ellen.

Zij begint te huilen.

De reddingswerker sluit haar in zijn armen.

‘Hij is nu bij zijn moeder. Jij hebt zelf gezegd dat Johan 189 is maar dat hij eigenlijk zeventien is. Dan was hij hier al een hele lange tijd!’

‘Ja maar..., ik had nog zoveel willen zeggen.’ huilt zij.

HOOFDSTUK 25 HET VERDRIET VAN ELLEN.

De scooter komt aanrijden, Ellen moet mee.

Er klinkt een applaus en een luid gejuich als Ellen door de kast in haar kamer stapt. Alle reddingswerkers staan in haar kamer. Op de behangtafel liggen alle sieraden en gouden voorwerpen uitgestald, keurig in drieën verdeeld.

**Ellen is verdrietig, zij wil niet naar die mooie glinster dingen kijken.
Zij valt huilend in de armen van haar broertje:
‘Johan is naar de hemel!’ snikt zij.
‘Wat?’ Jan kijkt stomverbaasd.
‘Johan is gehaald door zijn moeder.
Hij is naar de hemel en ik heb niet eens afscheid van hem kunnen nemen, opeens was hij weg.’
snikt Ellen.**

Alle gouden spullen en al die lieve mensen, mama en papa, het kan haar niet blij maken. Zij huilt en kan haast niet ophouden. Alle mensen denken dat zij huilt omdat zij gered is, maar zij huilt om Johan. Dat kon zij hen niet vertellen omdat men zou denken dat zij gek is, want spoken bestaan niet. Zij laat alles maar over zich heenkomen, het feest en ‘s avonds het vuurwerk.

Ellen is blij als zij tussen de menigte Rachid ontdekt. Zij vertelt hem over Johan. Hij zegt: ‘je moet niet verdrietig zijn.

Johan is altijd ongelukkig geweest, nu is hij bij zijn moeder en iedereen die hij ooit liefhad.

Hij is nu gelukkig.'

Ellen droogt haar tranen.

'Je hebt gelijk Rachid. Toch vind ik het erg dat ik hem niet meer zal zien.'

'Trouwens..., ik heb geen vriendinnetje. Dat zal jij altijd zijn.' zegt Rachid.

Ellen kan weer lachen.

'En je broer en Peter blijven ook altijd mijn vrienden.' Abdul komt er ook bij. 'Vrienden? Ja!'

Mama wil niet meer in het huis blijven wonen.

Zij spreekt met de burgemeester af dat het oude huis samen met het tunnelstelsel een museum wordt.

De tunnels moeten eerst nog goed gestut worden. Het moet een aanwinst worden voor het dorp.

Een maand later staat Ellen voor haar nieuwe huis. Het is een modern huis met een klein voortuintje.

Haar slaapkamer is aan de voorzijde.

Er staat een lantaarnpaal tegenover haar slaapkamerraam.

Zij heeft geen vaste kast in haar kamer.

Zij blijft op dezelfde school en heeft dezelfde meester Henk.

Haar tekeningen plakt zij nooit meer tegen het behang.

En Opa? Die heeft na al dat gefeest toch nog zijn boek gekregen.

Het skelet van Johan wordt begraven naast de kerk.

Alleen de kinderen weten wie hij was en hoe oud hij was.

Toch kunnen zij dat aan niemand vertellen want spoken bestaan niet.

EINDE

